

IGEHIRDETŐ

Az Erdélyi Református
Egyházkerület folyóirata

Keresztszemes terítő
a magyarói református templomból

Tizenkilencedik évfolyam
2008. február

2

Tartalom

Vasárnapi prédikációk

Berszán István: Gyertek el a menyegzőre! Máté 22,1–10.....	67
Dobre Edvin: Rosszul kezelt siker. 1Kronikák 20,1–4.....	69
Farkas Antal: Szolgából barát, barátból testvér. János 15,15.....	71
Visky János: Krisztus bélyegei. Galata 6,17b.....	74

Prédikációk böjtfő ünnepére

Mohácsi László: Az igazi böjt. Ézsaiás 58,6–8.....	78
Molnár Helén: Amikor böjtlölsz, kend meg a te fejedet... Máté 6,16–18.....	80

Prédikációk sákramentumos istentiszteletre

Keresztelési igehirdetés

Szabó László: Só és élet. Máté 28,18–20.....	82
--	----

Úrvacsorai igehirdetés

Dr. Victor János: „Az Istennek ama báránya” 1Korinthus 11,25.....	83
---	----

A Genezáret partján

Jerry Bridges: Kegyelem (14.)

Szentség: Isten kegyelmének ajándéka.....	85
Krisztus a mi szentségünk.....	86
A megtapasztalt szentség.....	87
Meghaltunk a törvénynek.....	90

Alkalmi prédikációk

Nőszövetségi bibliaórára

Szépné Magyar Ildikó: Fiatalként szembenézni a világgal. Lukács 15,11–20.....	93
---	----

Esketési igehirdetés

Nagy Attila: Örülj ifjúkorodban elvett feleségednek! Példabeszédek 5,18–19.....	97
---	----

Temetési igehirdetés

Id. Fazakas Sándor: Példát adtam nektek... János 13,15.....	98
---	----

Bevezető áhítat a Bethlen Kata Napokon, 2007. nov. 23.

Ötvös József: Hit és gyógyulás. János 11,25–26.....	101
---	-----

A címlapon: Templomi terítő a magyarói református templomból (Felső-Maros menti keresztszemes). Fényképezte Vinczellér Gábor.

A hátlapon: Bódás János: *Bűnös vagy!*

Vasárnapi prédikációk

Berszán István
Középajta

Gyertek el a menyegzőre!

Alapige: Máté 22,1–10
Bibliaolvasás: Ézsaiás 55,1–13

Kedves testvéreim! Ma ezen a böjti vasárnapon ezt a jól ismert példázatot hallottuk, ami azért is kiemelkedik a többi példázat közül, mert nagyon világosan foglalja össze Jézus Krisztus evangéliumának a summáját. Ezért most engedjük, hogy ennek a jézusi példázatnak az üzenete hatoljon a szívünkbe, s belülről formáljon át bennünket.

Az első, amit rögtön meg kell fogalmaznunk az, hogy olyan Istent jelentett ki nekünk a mi Megváltó Urunk, aki embereket hív magához, azzal a szándékkal, hogy adni akar valamit. A király Istent példázza, aki az Ő Fiának menyegzőt készít, és erre a menyegzőre sokakat meghív, mert ez a lakoma a bőségnek és az egymással való közösségnek a visszatérhetetlen lehetősége. Az eseménytelen, szürke hétköznapiakban jól jön egy ilyen ünnep, amikor találkoznak egymással az emberek, amikor jobb falatok kerülnek az asztalra. Nem véletlenül használja Jézus a lakomának a képét, annak kiábrázolására, hogy Isten magához hívja az embert. Miért? Mert nagyon messze kerültünk tőle, s úgy kell visszahívogasson bennünket. Ilyenkor Isten éppen azt akarja visszaadni, ami hiányzik az életünkől. Nem ismerjük azt a bőséget, amit Isten közelségében tapasztalhatunk csak meg. Hiányzik az a békesség, amit csak a Vele való közösségben élhetünk meg. A lakoma képe pedig azt jelenti, hogy amit Istentől elszakadva elvesztettünk, Ő azt adja vissza. S itt kezdődik az evangélium, hogy Ő kész visszaadni mindent, amit a magunk bűne, hibája miatt elvesztettünk. A király küld egy meghívót. Ezáltal még nem követel tőlünk semmit. Nincsenek velünk szemben elvárásai – hacsak az nem, hogy ezt a meghívót el is fogadjuk. Ő csak adni akar, mint mindig, és mindent ingyen ajándékoz meghívottjainak.

Nem tudom a mai istentiszteleten kinek a szívében milyen panasz, zúgolódás, csendes várakozás van, de azt igen, hogy Istennél minden, amire csak szükségünk van, el van készítve. Ezért is nagy kegyelme az Úrnak, hogy ma itt lehetünk, hiszen a példázatból is az tűnik ki, hogy azokat hívja először magához, akik közel álltak hozzá, a választott nép tagjait. Milyen nagy kiváltság, hogy ma nekünk is mondja: gyertek el, minden készen van. Mindent a király készített elő, megterítette az asztalokat, levágatta a hízott állatokat, kétszer is elküldte szolgálait, most már aztán minden kész, csak helyet kell foglalni.

Annál megdöbbentőbb a példázatban az, hogy ezek az emberek egyszerűen nem mentek el. Olyan bőségben részesülnének, amelyet annak előtte elképzelni sem tudtak. Akármilyen ügyes-bajos dolga van egyiknek-másiknak, mindent félretéve ezt kellett volna előnyben részesítenie. Egyébről most le kell mondania, de oda el kell mennie. S van merszük egyszerűen visszaüzenni: most nem érek rá. Az egyik a maga földjére, a másik a kereskedésébe kell menjen, sőt megverik a szolgálatait, némelyiküket meg is ölik. Itt már Jézus akkori hallgatói érthették, hogy róluk van szó. Éppen ők, a meghívottak hallgattatták el és ölték meg a prófétákat. De térjünk vissza a példázatbeli meghívottakhoz. Honnan volt bátorságuk ezt megtenni? Úgy, hogy azt gondolták, minden egyéb fontosabb, mint a király meghívása. Minden egyéb fontosabb, mint Isten! Mert az volt

bennük, ami sokszor minket is jellemez, hogy az valósuljon meg, amit én akarok, s ne az, amit Isten. Attól leszek gazdag, amit én kaparok össze magamnak, s nem attól, amivel Isten ajándékoz meg. Nem kell az Isten ajándéka, mert nem kell maga Isten sem. Ez a bűn lényege a Szentírás tanítása szerint. A bűnbe esett ember Isten helyére állt, s ő akarta eldönteni Isten helyett: mi a jó és mi a rossz. Elkezdett „istenkedni”, s így esett ki abból az élettérből, amit Isten szánt neki, s került nagyon-nagyon messze az Úrtól. Jézus erre a bukásunkra is rámutat. Mert minden bűn, ami fontosabb, mint amit Isten akar. Nyilvánvaló, hogy ki kell menni a földre, hiszen abból él a földműves, a kereskedésbe is meg kell jelenni, mert ez jelenti a család kenyerét. De Isten hívása helyett? Már most keserűen gondolunk arra, hogy nemsokára itt a tavasz, s lassan-lassan vasárnaponként elmaradoznak a „meghívottak”, mert minden egyéb fontosabb lesz, mint Isten vendég-ségbe hívó szava. Nem arról van szó a példázatban, hogy nem tudtak elmenni, hanem arról: nem akartak elmenni. És aki nem akar Istennek engedni, az mindig talál kifogást. De ezeket kár is részletezni. Egyszerűbb lenne bevallani, nem tisztellek téged, nem kell az ajándékom!

Pedig igazán sok ember szívében feltámad a vágy, hogy egy ilyen „lakomán” részt vegyen. Meg akarja ismerni az élő Istent, vágyakozik a vele való közösség után, vagy annak a gyümölcsei után. Nincs igazi békességem, nem tudok igazán örülni, nincs bennem már semmi reménység, legjobb lenne kiszállni, befejezni ezt az egészet – ha nem is merik hangosan megfogalmazni, de sok emberben benne van ez az érzés. Aztán mikor nyilvánvaló lesz, hogy milyen út vezet ahhoz, aki minden vágyunkat be tudja teljesíteni, akkor sokan megtorpannak. Megmaradnak a vágynál. Gondoljunk csak arra, ha a tékozló fiú megmaradt volna a vágynál, akkor nem következett volna be életében a fordulat. De mikor végiggondolta a lehetőségeit, akkor elindult és hazament. Sőt volt ereje kimondani az apjának: vétkeztem. Ez volt a menekülés útja.

Lehet, hogy a mai embernek gyenge az akarata? Isten kész megerősíteni az akaratunkat is. De azt nekünk kell megvalósítanunk, hogy minden egyéb elé helyezzük Istent s az Ő dolgait. Lehet ez a böjt? Ebben a böjti időben elkezdhetnénk az igazi református böjtöt azon a ponton, amiről már tudjuk, hogy Isten szerint fontos, de eddig nem tettük. A böjt azt jelenti, hogy egyensúlyba kerül a hívő ember élete, mert eddig a testieket mindig előtérbe helyeztük a lelkiekkel szemben. A pillanatnyi szükségünket gyorsabban szeretnénk kielégíteni a hosszú távúakkal szemben. Mindig az a sürgősebb, amit mi akarunk megtenni, s nem az, amit Isten akar elvégezni bennünk. Ha néha megfordítjuk, és Neki adunk elsőbbséget, ez a böjt. Így lesz kiegyensúlyozott az életünk, s ettől – higgyétek el testvéreim – senki sem lesz szegényebb, hanem éppen gazdagabb lesz.

Amikor a Gazda látja, hogy a hivatalosak nem jelentek meg, tudomásul veszi, s a szolgálait kiküldi az utcára, hogy a hivatalosak helyett az utca népét hívják be. Ezt olvassuk: „menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenvén azok a szolgálak az utakra, begyűjték mind akiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel.”

Erre mondja csodálkozva az ember: csak ilyen egyszerűen mindenki bejöhetett? Jók és gonoszok egyaránt? S ilyenekkel telik meg a menyegzői ház, vagyis a mennyország? Akiket nem is ismert a Király, s akik talán meg sem érdemelték? Hát igen: ez a kegyelem! A kegyelmet éppen azok kapják, akik nem érdemlik meg. Luther Márton írja: aki érdemeinek és erényeinek díszruhájában feszít Isten előtt, az nem számíthat kegyelemre. Aki a maga rongyaiba jelenik meg ott, annak Jézus adja az Ő fehér ruháját. Az Ő kegyelmét. S lám, csak úgy az utcáról is be lehet jutni a menyegzőbe. Onnan a kereszt-ről, annak a rablógyilkosnak is, aki az utolsó pillanatban kinyújtja kezét Jézus felé, Ő

azt mondja: „még ma velem leszel a Paradicsomban” Csak ezért kerülhetünk be még mi is Isten országába.

Aki úgy szeretné élvezni Isten ajándékait, hogy az élete feletti uralmat nem adja át Istennek, az nem lehet az Ő országának polgára.

Ma Isten hív minket az Ő megterített asztalához. Ajándékokat kínál. Mindent, amit pillanatnyilag nélkülözünk, és amire szükségünk van. Csak egy feltétele van annak, hogy megajándékozzon: fogadjuk el a meghívást, s akkor látjuk meg, hogy milyen kincseket tartogatott számunkra.

S ha majd vége lesz minden földi nyomorúságnak, meghív minket a Bárány menyegzőjére. A Jelenések könyvében a mennyei látnok kérdezi, hogy kik ezek fehér ruhába öltözött személyek? A válasz: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat és megfehérítették ruhájukat a Bárány vérében... Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség. Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten az ő szemekről minden könnyet.” (Jel 7,14.16–17) Ámen.

Dobre Edvin

Baca

Rosszul kezelt siker

Alapige: 1Krónikák 20,1–4

Bibliavetítés: Lukács 9,51.56

Mostanában egyre többen számolnak be arról, hogy már korán reggel nagyon idegesek. Még be sem kapcsolódtak igazán a napi teendőkhöz, hozzá sem láttak munkájukhoz, még csak nem is bosszantotta őket senki, és ennek ellenére furcsa módon feszültek az idegeik. Mintha mindenáron háborúzni akarnának, mindegy, hogy kivel, csak harc legyen. És akkor naphosszat marakodva, akadékoskodva, másokat bosszantva vezetik le ezt a belső feszültséget. Nem szükséges sokat gondolkoznunk ahhoz, hogy megértsük: ez háborúzás a javából, és bizony, sok áldozata van.

Jó lenne viszont elgondolkozni azon, hogy mi az oka ennek a bennünk vibráló idegességnek. Mivel lehet megmagyarázni például azt, hogy valaki bármilyen különleges ok nélkül ideges és rosszkedvű? A köznyelvben szellemes választ kapunk erre, hiszen úgy tűnik, csak az a baj, hogy az illető személy „bal lábbal kelt”. A modern orvostudomány azt állítja, hogy az állandó hajsza, a stressz, amiben élünk, hoz minket ennyire ingerült állapotba. Közben kevesen gondolni arra, hogy itt sokkal többről van szó, hogy mély történelmi reflex kezd nyugtalankodni bennünk, amikor ez a feszültség úrrá lesz rajtunk. Csak a Biblia és a Bibliában megszólaló Urunk beszél nekünk erről, mégpedig azért, hogy megismerjük a bennünk lejátszódó folyamat mechanizmusát, emberi erőnket meghaladó hatalmát és felismerjük, hogy kívülről, illetve felülről való segítségre van szükségünk a bűnnel való harcunkban. És ezt most jól hallottátok: BŰN. Így nevezi Isten azt a terhes örökséget, azt a reflexszerű nyugtalankodást, ami az ellene való lázadásunk következménye az életünkben. Ezért figyeljünk most arra, amit Isten mond, és fogadjuk el azt a segítséget, amit felkínál nekünk.

Azzal kezdődik a bibliai tudósítás, hogy az év meghatározott időszakában a királyok ki szoktak vonulni, hogy háborúzzanak. Kiderül ebből, hogy az ókor emberének úgy hozzátartozott évi menetrendjéhez a harc, mint például a tavaszi munkák ma, ha nyílik az idő. Nos, ebben az időszakban Dávid is elküldi az ő seregét Jóáb vezetésével, hogy megtámadják Ammon fiainak földjét és Rabba városát. S itt megállunk és elgondolko-

zunk: Dávidnak eddig minden sikerült. Királya lett mind a tizenkét törzsnek, megépítette a fővárost, Jeruzsálemet, gyönyörű palotákat is épített, gyermekei születtek, a frigy-ládát is felvitte a fővárosba. Közben legyőzte a filiszteusokat, moábitákat, szíriabelieket, rengeteg kincse tett szert, megerősítette az ország határait és minden szomszédos ország félelemmel gondolt rá. Semmi oka nincs arra, hogy harcoljon, hogy veszélyeztesse saját katonái és népe életét. Még akkor sem, ha az ammoniták kissé félreértették az ő közeledési szándékát (1Krn 19,1–3). Dávidot és országát semmi veszély nem fenyegeti. Tehát minden feltétele megvan annak, hogy békességben éljen. S közben kiderül: mégis harcolnak. Miért? Mert valami ősrégi ösztön megmozdul Dávid szívében is, és ez nem más, mint a bűn.

Mózes első könyvéből tudjuk, hogy Ammon Lót fia volt, Lót pedig Ábrahám unokaöccse. Eszerint Ammon és Ábrahám unokája, Jákob (a későbbi Izrael) második unokatestvérek voltak, a belőlük származó népek, az ammoniták és izraeliták pedig rokonok. S most Dávid megtámadja a rokonokat, pedig ezt nagyon meg lehetett volna spórolni. De ott van valami nyugtalanság az ő szívében is, a bűn hatalma, s máris folyik a vér ebben a harcban. S mit mondott erre Isten? „...sok vért ontottál...” (1Krn 22,8)

Gondolom, egészen világos már: az Isten ellen fellázadt ember ennek az ősrégi tehernek, a bűnnek a hatalma alatt él. Maga Pál apostol is tapasztalta, hiszen azt írja, hogy nem akarja a rosszat és mégis azt cselekszi. Közben mi sem akarunk idegesek lenni, s mégis azok vagyunk. Mi sem akarunk állandóan akadékoskodni, s mégis azt tesszük. Mi sem akarunk bosszantani másokat, s jaj, de sokszor mégis bosszantássá válnak szavaink és tetteink. S mindez nem azért van, mert bal lábbal keltünk, mert sokat dolgozunk, hanem azért, mert bűnösök vagyunk, mert a szívünk tele van gonoszással.

Abban a harcban, amelyről az ige tudósít, Dávid túllépte az emberség határait. Nemcsak legyőzte az ammonitákat, hanem kegyetlenül elbánt velük. A Krónikák írója ezt így jegyezte le: „A város népét pedig kihozatá [Dávid] és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával.” (1Krn 20,3) A Sámuel könyvében található párhuzamos helyen pedig azt is olvassuk, hogy mérsékelte kemencén is átvitte őket (2Sám 12,31).

Ezekből a tudósításokból kiderül, hogy irtatlan kegyetlenség volt az, amit Dávid véghezvitt ebben a harcban. Ezért sokan megpróbálták szépíteni a Dávid személyét, és azt mondták, hogy az említett ércszerszámokkal csak „dolgoztatta” az ammonitákat. A Biblia viszont nem szépít, nem eszményít, még akkor sem, ha Dávidról – Izrael legnagyobb királyáról – van szó. Isten elmondja: nem tett jót Dávidnak, hogy minden sikerült neki, mert a bűnös ember nem tudja helyesen kezelni a sikereit sem. A sikerek között Dávid elbizakodott, lelkében sivárrá, cselekedeteiben és eljárásában kegyetlenné vált. Az a Dávid, aki valamikor harcba indult a filiszteus Góliáth ellen és úgy vélekedett, hogy ő kis pásztorfiú, de a Seregek Urának nevében fog harcolni, és az Úr kezébe adja ellenségét. Az a Dávid, aki ott állt az alvó Saul mellett, s mikor azt súgták neki, hogy ölje meg azt, aki életére tör, így válaszolt: „...nem emelem kezem az Úr felkentjére.”

Úgy indult Dávid élete, hogy alázatos és irgalmas szívű volt, de ebben a harcban már nyoma sincs a régi alázatnak és irgalomnak. Az a korona pedig, amit elvett az ammonitáktól, súlyosan nehezedik rá a fejére.

Vajon nem ez a bűnös ember nagy nyomorúsága? Hogy a sikerek között kihull szívéből az alázat és az irgalom? Ismerek egy olyan embert, aki évekkel ezelőtt csendes, békés, irgalmas szívű testvérünk volt. Isten kegyelméből minden sikerült neki: egyetemet végzett, jó állást kapott, majd céget alapított, először egyet, majd kettő lett belőle.

S ahogy egyre sikeresebb lett, teljesen megváltozott. Még a szeretteit is szétaposta, senkivel sem törődött, csakis önmagával. Hova lett a régi, békés, irgalmas szívű testvérünk?

Ezért kellett Istennek elküldenie közénk az Ő szent Fiát, Jézust, akinek minden sikerült itt a földön. Még az is, ami soha senki másnak: legyőzte a bűnt és a halált. És közben végig szelíd és alázatos szívú maradt. Benne nem az idegesség vibrált, hanem a szeretet és a bocsánat. Amikor azt várták Tőle, hogy kardot fogjon és úgy szabadítsa meg a népét, szeretettel mondta: neki más módszerei vannak, mennyei módszerek, az ige és Lélek ereje. Amikor a tanítványok tüzet kértek a samáriai falura, csendesen rendutasította őket: Ő nem indulatai szerint cselekszik, nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa, még abban a samáriai faluban is. Amikor ott függött ártatlanul a keresztfán és csúfolódva mondták, hogy szálljon le ha tud, lehajtotta fejét és alázattal imádkozott mindazokért, akik gonoszul bántak vele. S utolsó szavából kiderült, hogy neki valóban sikerült az emberileg lehetetlen: mert miközben Dávid a rokon népet is elpusztította, addig Jézus az idegeneket, az Istentől távol kerülteket is megszabadította és testvéreivé, barátaivá fogadta.

Mindaz, amit Dávid cselekedett, ott és akkor abban a régi harcban Jézus barátai számára ellenpélda: így ne! Jézus egész élettörténete viszont egy gyönyörű, követésre méltó példa: így igen! Ha valaki komolyan vállalja ezt a jézusi utat, hamar rá fog döbbeni, mennyi békességgel ajándékozza meg az ő Krisztusa. Hiszen ezt ígérte az övéinek: „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek...” (Jn 14,27) Minden idegességre ez a mennyei békesség a megoldás. Nemrég mesélte az egyik kórustag, hogy egyszer nagyon idegesen jött el a próbára. Közben énekeltünk, s érezte ahogy teljesen megnyugszik. A végén már egészen jól nevetett a többiekkel. Miközben énekelt s közel került Jézushoz, szívét megtöltötte a Krisztus békessége. Ez így működik! Csak ki kell próbálni.

Szeretnék bátorítani most mindenkit: próbáljuk meg a következő héten ezt a mennyei módszert. Biztos vagyok benne, hogy több szeretet és irgalom sugárzik majd az életünkben, aminek igazán mi fogunk örüdni a legjobban. Ámen.

Farkas Antal
Nagyvárad-Velence

Szolgából barát, barátból testvér

Alapige: János 15,15
Bibliavetítés: Máté 23,1–12

I.

Nyugati református gyülekezetekben tapasztaltam, hogy a lelkipásztor az istentisztelet kezdetén a hirdetések, köszöntések rendjén – a mi liturgiánktól eltérően, szokatlan módon – egy-egy kedves kis történetet mond el. Ha ez alkalommal rendhagyóvá akartam volna tenni a szolgálatomat, akkor a szószékre való feljövétel előtt, odamenvén mindegyikötökhöz, kezét nyújtván azt mondtam volna: szervusz! Egyesek lehet megütköztek volna, nem magán a kéznyújtáson, hanem inkább a szón, hiszen magyar anyanyelvünkön ez a tegeződésnek egyik formája. Már pedig a szervusz a latin servus humillsimus kifejezésből ered, ami azt jelenti: alázatos szolgája – a szolgád vagyok. Ez régen köszönési és aláírási formula volt.

Miért mondom ezt most el? Azért, mert az igében a szolga és a barát emberi viszonyainkra jellemző fogalma szerepelnek. Mindkettő más és más, függőséget, illetve szabadságot, alárendeltséget, illetve egyenlőséget jelent.

Jézus élesen megkülönbözteti egymástól e kettőt. Milyen szolgaságra kell itt gondolnunk? Nehogy félreértsük! Hiszen Jézus sokszor biztat, miként a Galáciabeli gyüle-

kezethez frott levélben is olvassuk: „szeretettel szolgáljatok egymásnak” (Gal 5,13). A legszebb példája a szeretettel való szolgálatnak a lábmosás példázata, melyet az Úr Jézus Krisztus a rabszolga munkájában állít elénk, mely szolgálatot a maga, valamint tanítványai és követői elé mint követendő példát állít, mondván: „Hanem aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Mt 23,11–12) Ugyanis a világ szerinti szolgaságból hiányzik a szeretet, a közösség, az önkéntesség, a tisztelet, a megbecsülés. A szolga vagy rabszolga a maga akaratától függetlenül, mi több, kényszerből vagy büntetésből végzi munkáját, mert miként az igéből hallottuk: „a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura”

Az Úr Jézus Krisztus nem akar ilyen kapcsolatot. Ő minden titkának a tudójává akar tenni. Meg akarja értetni velünk cselekedeteit. Ézsaiás próféta könyvéből a következő is olvassuk: „Kevés az, hogy nékem szolgám légy ...sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!” (Ézs 49,6)

A Bibliából a példák sokaságát hozhatjuk fel ennek az igazolására. Gondoljunk csak a Jairus leánya feltámasztásának történetére. Jézus a kíváncsiskodókat kiküldi a családi hajlékból, de bent hagyja a szülőket és három tanítványát. Vagy gondoljunk a Megdicsőülés hegyén történetekre. A tanítványok hármas kis csapata ott is jelen van. Vagy a Gecsemáné-kertben a tanítványok tanúi Jézus haláltusájának.

Igénkben nem a szeretetből fakadó szolgaságról van szó, hanem a bűn, a Sátán szolgaságáról. Nem tudom olvastátok-e Gárdonyi Gézának az *Isten rabjai* című regényét? E regény egyik fejezetében olvashatjuk, hogy Jancsi, miután beöltöztetik szerzetesnek, első útja alkalmával visszamegy édesanyjához a Nyulak szigetére, ez a mai Margit-sziget. Szerzetestársa és tanítója, fráter Szikárdusz kíséri el. Emberek mellett vezet az útjuk. Egy részeg nemesember mellett, aki beleesik a sárba, aztán kalmárok, pénzváltó zsidók, valamint bársonydolmányos urak mellett. Szikárdusz fráter ezekre nézve megjegyzi: ez a testnek a rabja, ezek a pénznek a rabjai, ezek a pompának a rabjai. Jancsi utánuk bámul, majd féltéken megkérdezi: „Mindenki rab-e? Mindenki – bólint Szikárdusz. A király is? A király is. Kinek a rabja a király? A nemzet rabja – feleli a szerzetes.”

A kérdés az, hogy hogyan válhat valaki a bűn, a Sátán szolgájává? Ha szolgál annak. Miként János evangéliuma tanítja: „aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek” (Jn 8,34). E szolgaság rettenetesebb, mint amilyen a zsidó nép egyiptomi szolgasága volt, mert akkor és ott reményesége volt, hogy egyszer vége szakad megpróbáltatásának.

Nem tudom figyelték-e, hogy mikor a tv-ben valamilyen akciófilmet sugároznak, vagy bírósági tárgyalásról közvetítenek, a veszélyes rabot az őr magához bilincseli. Miként mondani szoktuk, „ráteszi a karperecet”. Így lehetetlenné válik a rab szökése, mert ahhoz, hogy megszökjön, magával kellene cipelje a nálánál sokkal erősebb, súlyosabb rabtartót is.

A Sátán is ugyanezt teszi. Magához láncol és a szökés, a szabadulás lehetetlenné válik. Mert aki megkötözött, számon tart téged, hozzá tartozol, az övé vagy. Van-e Ézsaiásnak ennél még szomorúbb megállapítása: „olyan lesz... a szolga, mint az ő ura” (Ézs 24,2).

Drága testvéreim, rettenetes dolog bármilyen függőségben, szolgaságban lenni. Ilyen az ital, a paráznság, a lopás, a hazugság, a gyilkosság, a kábítószer... és még sorolhatnám. Szinte mindenki megpróbál szabadulni, de a saját maga erejéből képtelen.

Valaki nemrég mesélte nekem, hogy régen miként tanították meg a vándorcirkuszosok a medvét táncolni. Egy vaslapra állították, mely alá tüzet raktak, s míg melegegett a lap, verték a dobot. Amint egyre melegebb, forróbb lett, a szerencsétlen állat emelgette a lábait, hiszen fájdalmat okozott neki. Később már elég volt meghallania a dobpergést...

A Sátán is ugyanezt teszi. Előbb kellemes, meleg a hely, ahova állít, jóleső érzés tölt el, aztán jön a függőség és már a legkisebb jelre is azt tesszük, amit diktál nekünk. S miként a medvét a táncoltatója, minket is reklámként állít az emberek elé.

S a fizetség? Engedjétek meg, hogy egy rövid történettel illusztráljam. Olvastam, hogy az egyik hívő bányász a szomszédos bánya pénztárához állt fizetésért. Társai természetesen kinevették, mondván: mit keresel itt a mi bányánk pénztáránál, hiszen te nem itt dolgoztál?! Hogyan akarsz te innen fizetést felvenni? A bányász azt felelte: ti sokkal nevetségesebb dolgot műveltek, a Sátánnak szolgáltok és mégis a mennyből akartok jutalmat kapni!

Mi lesz tehát a jutalmunk? Elvesszük a kiérdemelt bért – a büntetést. Testvéreim, érdekes a felolvasott igében az, mikor azt mondja Jézus: „Nem mondalak többé titeket szolgálóknak.” Többé! Miért mondja így? Volt talán idő, mikor szolgálóknak tartotta az Úr Jézus Krisztus a tanítványait? Igen! Mielőtt meg nem tértek, mielőtt át nem adták a szívüket, mielőtt nem lettek az Ő követőivé.

Pál apostol is a Korinthusbeli gyülekezethez írott első levelében ezt kérdezi: „Szolgai állapotban hivatattál el?” (1Kor 7,21) Igen! Mert miként a Heidelbergi Káté is tanítja: „mindannyian bűnben fogantattunk és születtünk” (7. kérdés). A hitet nem örökli senki. Személyes döntés kell tehát legyen. A Sátáné leszek, vagy pedig az Istené. Mert visszatérve az előbb említett Gárdonyi regényre, a történet, melyből idéztem, folytatódik. Jancsi azt kérdezi fráter Szikárdusztól: „Mink is rabok vagyunk-e? Mink is. Mink kinek a rabjai vagyunk? Isten rabjai, fraterkám.” – feleli Szikárdusz.

II.

Egy másik szó mellett is el kell időzzünk. Ez a szó: barát. Ez is személyes kapcsolatot jelent.

Volt már mindnyájunk életében alkalom, amikor találkoztunk ismerőssel, aki valakivel jött, s társát mint barátját mutatta be. De lehet, hogy velünk is megesett. Igaz a közmondás: madarat tolláról, embert barátjáról! Jó lenne, ha minél megfontoltabban használnánk emberi kapcsolatainkra nézve ezt a szót: barát. Mert Petőfi Sándor is egykoron ezt írta a *Jókai Mór*hoz című versében:

Szeretlek téged, oh barátom...
Nem, nem barátom! ...megbocsáss
Hogy e gúnynévvel illetélek;
Mert a jelenkor gyermekének
E szó „barát” csak gúnyolódás.

Keresztyén testvéreim! Vannak jó és rossz tapasztalataink e téren. A barátság lehet ajándék, de veszedelem is, hajtóerő, de fék is. Jó lenne, ha az alkalmyszerű, időleges érdekkapcsolatainkat nem neveznénk barátságnak. Hiszen anyanyelvünk lehetőséget ad a megkülönböztetésekre, nem beszélve zsargonszavainkról. Akinek életében van egy vagy két igaz barátja, az boldog embernek mondhatja magát. Igaz a másik közmondás is: Bajban ismerzik meg az igaz barát! A Példabeszédek könyve pedig ezt mondja: „Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.” (Péld 17,17) A próbák vihara vallatóra fogja a baráti kapcsolatokat, s ha nincsen alapja, összedől, mint a homokra épített ház.

Spurgeonról, a nagy igehirdetőtől olvastam: „Az igazi barátság nem a boroshordóból táplálkozik.” És mennyire igaza van, mert amíg tart a hordóban a bor, hűek a barátok, felkeresnek, de miután kifogyott, rendre elfelejteneik. És ez az élet más területeire is érvényes!!!

Jézus részéről azonban garanciája van a barátságnak, hiszen ezt olvastuk az igéből: „mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek”

A kérdés az: hogyan válhatunk Jézus barátaivá? Van valamilyen feltétele? Igen! A Jakab apostol levelében ezt olvassuk: „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonította neki igazságul, és Isten barátjának nevezetett.” (Jak 2,23) A feltétel tehát a hit. A János evangéliumból vett alapigénk előtti versekben pedig azt mondja Jézus: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” (Jn 15,14.12)

Szeressük egymást! Milyen szépen hangzik. A gyakorlatban azonban nehéz eleget tenni e váradalomnak. Mert a legtöbbször valamilyen feltétel, érdek fűződik hozzá. Szeretlek, ha ...és annyi mindent lehet e „ha” után tenni. A szeretetet is Jézustól kell tanulnunk.

De nézzük meg, hogyan szeret az Úr Jézus Krisztus? Úgy, hogy megbocsát, közbenjár az Atyánál, meghalt értünk a Golgotán a keresztfán. Vajon én személy szerint lehetek-e Jézus barátja? Máté evangéliumának a tanúsága szerint a farizeusok és főpapok a következőkkel is vádolták Jézust: „Ímé a nagy étkű és részeseges ember, a vámszedők és bűnösök barátja!” (Mt 11,19) Ezek szerint testvérem, Jézus a te barátod is!

Hiszed-e, reménységed-e, amit Pál írt a Szeretet Himnuszának utolsó versében: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13) Mert drága testvérem, tőled is megkérdezi az Úr Jézus Krisztus, miként egykor Simontól is: „Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?” (Jn 21,17) Te, testvérem, mit tudsz válaszolni az Ő kérdésére? Vajon te szereted-e Őt?

III.

Végül azt is el kell mondanom, hogy a barát szó a szláv brat-ból ered, ami azt jelenti: testvér. Nekünk ide kell eljutnunk, ide kell megérkeznünk. Mert mi az Úr Jézus Krisztusban már nemcsak barátok, hanem testvérek is vagyunk. Egy Atyának a gyermekei. Miként Máté evangélista mondja: „ti pedig midnyájan testvérek vagytok” (Mt 23,8). Így van közösségünk a Szent Lélek által az Atyával, a Fiúval, és egymással. Ezt a közösséget tegye élővé itt e gyülekezetben a mi drága Istenünk! Ámen.

Visky János

Kolozsvár–Bulgária-telep

Krisztus bélyegei

Alapige: Galata 6,17b

Bibliailvasás: Példabeszédek 12,1–11

Mindnyájunk előtt ismerős ez a kifejezés: „megbélyegzett ember” Ezt többnyire negatív értelemben szoktuk használni, amikor valakire rosszindulattal ráaggatnak egy jelzőt. Ez a rosszindulatú pletyka elkezd terjedni, s minél többen meghallják, hogy az illető ember ilyen és ilyen, annál erőteljesebben válik megbélyegzetté, s bizony, utána nem könnyű dolog ettől a bélyegtől szabadulnia.

Pál apostolt is sokféle címkével illették. Volt, aki azt mondta neki: „Bolond vagy, te Pál, ez a tudomány (ti. a Krisztusról szóló evangélium) téged örültségbe visz.” Pál nem háborodott fel, amikor ezt a bélyegzőt rásütötték: elfogadta. Sőt, azt kívánta, hogy a hallgatók is hasonló lelki fogságba essenek.

Nagy kérdés az, hogy kinek a megbélyegzettje vagy: ha rosszindulatú pletyka nyomán leszel egy negatív jelzővel megbélyegzett, bizony, ez kellemetlen dolog. Ha vi-

szont a Krisztus megbélyegzettje vagy, nyilván ez is adott esetben lehet kellemetlen, de végül is Isten szemében ez a legnagyobb kitüntetés. Amikor Pál apostol azt mondja, hogy az Úr Jézus bélyegeit hordja testén, arra az ókori szokásra gondol, ami a rabszolgatartó társadalmakban fájdalmas gyakorlat volt. Sok kegyetlen rabszolgatartó gazda úgy jelölte meg a hozzá tartozó rabszolgákat, hogy tüzes vassal ráégette a testére saját nevének kezdőbetűit. Így, a rásütött bélyeg alapján az elszökött rabszolga bárhol fellelhető volt.

Ma is használjuk az ebből a gyakorlatból származó kifejezést: rásütni valakire a bélyeget. Manapság is gyakorlott dolog az pl. Indiában, a nem keresztyén vallások körében, hogy istenük bélyegét a homlokukra sütve hordják. Ennyire szorosan odaszánják magukat saját istenüknek, noha a mi Bibliánk tanítása szerint azok nem istenek.

Gyermekkoromban láttam falun, hogy a juhos gazdák rányomták juhaikra nevük kezdőbetűjének festékbe mártott bélyegét, hogy a juhokat ennek alapján tudják majd megkülönböztetni egymástól. Nagy kérdés az, hogy ez a megbélyegzettség milyen értelmű a mi életünkben. Mert, akarva-akaratlanul, mindnyájan valakinek a bélyegét hordozzuk magunkon. Aki rugódozik az Isten bélyege ellen, az előbb-utóbb arra ébred fel, hogy őt megbélyegezte a gonosz. Mert, ha nem akarja valaki nyilvánosan elismerni, hogy ő Krisztushoz tartozik, az előbb-utóbb más gazda uralma alá kerül, s ő fogja megbélyegezni. Csakhogy a gonosznak a bélyegei nagyon visszaszátók, lejártnak, megbecstelenítenek minket. Belegázolnak méltóságunkba, s emberi mivoltunkban megaláznak. Ezért nem kívánatos a gonosz megbélyegzettjévé lenni.

Ezért mondja Pál apostol: „én a Jézus bélyegét hordozom a testemen”, vagy testemben. Mindjárt meglátjuk, hogy mindkettőnek mély értelme van. Pál azt mondja a szabad emberekkel szemben, hogy ő végérvényesen Jézus Krisztushoz láncolt fogoly. Igen, így fejezte ki az ő szabadságát: még mélyebben elkötelezte magát valakinek. Ezért mondta: én mindenektől szabad vagyok, mert a Krisztus rabja lettem. Vagy másutt így fogalmaz: minden szabad nekem, de nem minden használ és nem adatom bárminek az uralma alá. Azért jutott el erre a teljes belső szabadságra, mert magára vállalta a Krisztus bélyegét. Másutt azt mondja: mi mindnyájan az ő Fia ábrázatához hasonlatosak leszünk (Róm 8,29). Itt az eleve elrendelésről beszél Pál, amiről évszázadok óta sok-sok vita zajlik. Hogyan is kell érteni ezt? Stanley Jones mondja: „Ha te megvalósítod a lényedbe írt sorsodat, akkor Krisztus ábrázatához hasonló leszel.” Sokszor mondogatjuk: ami meg van írva, azt úgysem tudjuk elkerülni, az úgyis bekövetkezik. Igen ám, de ez nem a predestináció hite, hanem az a fátum-hit, ami a pogány görögöknél is létezett az ókorban, hogy meg van szabva a sorsod. Te, parányi ember, az istenek játékszere vagy, s úgyis az történik az életedben, amit az istenek ott az égben neked sorsodul kiszabtak. Ez a sors-hit. De ez lenyom. Ez nem szabadít föl. Nem segít örömré. A keresztyén ember, aki testén hordozza Krisztus bélyegeit, nem lesz emiatt kétségbeesett. Aki a Krisztus bélyegeit hordozza magán, az felszabadult örömmel vállalja ebben a világban ezeket a bélyegeket, mivel tudja azt, hogy ezek a bélyegek árulják el nyilvánosan, hogy neki milyen gazdája van, hogy neki rendezett a viszonya. Tudja, kinek hisz, kihez tartozik. Ezért nincs zavarában, nem nyugtalan többé, ezért nem kapkod, s tartós belső békessége van.

Egy pszichológus írja le, hogy ő gyermekkorában keresztyén hitben nevelkedett, de később, tanulmányai során a keresztyénséget butaságnak, divatból kiment miszticizmusnak minősítette, s ezért elvetette azt. El kezdte gyakorolni a pszichológiát, de munkája közben rájött arra, hogy betegeinek nem tud semmiféle olyan fix pontot ajánlani, amit önmagukon kívül kereshetnek és találhatnak meg. Ezek a lelki betegek bele vannak gabalyodva önmagukba. Kellene nekik egy rajtuk kívül levő valaki, akit szeressenek. Ekkor megalázkodva beismerte, hogy egyedül csak Isten lehet az a fix pont, akit ajánlhat az ő betegeinek. Ezután sorra kezdtek gyógyulni a zavart lelkek, mert Krisztus kibogozta összekuszált életüket.

Egyszer egy stadionban történt, amikor gyülekezett a tömeg, hogy betévedt oda egy kiskutyája. Olyan aranyos volt, hogy többen elkezdtek magukhoz hívni. Az kapkodta a fejét jobbra-balra, de egyetlen hangra sem reagált bizalommal, mert egyik sem volt a gazdája. Teljesen zavarba jött. Így járunk mi is, emberek, amikor nem tudjuk, hova tartozunk, nincs egyértelműen kikristályosodva, hogy ki a mi gazdánk, s kinek a bélyegét hordozzuk magunkon. Isten Jézusban arra rendelt minket, hogy az ő elpecsételtjei legyünk. Igen ám, csakhoggy, amikor egyik fél aláír egy szerződést és a maga részéről lepecsételi, az addig nem érvényes, amíg azt a másik fél is alá nem írja s le nem pecsételi. Amikor mindketten aláírták és lepecsételték, ez azt jelenti, hogy kölcsönösen elfogadták egymás feltételeit. Ettől kezdve a szerződés érvénybe lép, s működhet egy jó üzlet vagy más vállalkozás.

Isten Jézusban egy kész szerződést ajánl fel nekünk. Ő már végérvényesen megpecsételte ezt a vérével, s azt mondja: ember, én olyan lehetőséget ajánlok neked ebben a szerződésben, ami mindenképpen a javadat szolgálja. Elfogadod a feltételeket? Akkor írd alá. S akkor rajta lesz a te életeden a Krisztus bélyege, mégpedig nemcsak külső, hanem belső értelemben is. Itt érkezünk el oda, amit korábban említettem, hogy érvényes mindkét változat, miszerint Krisztus bélyegeit hordozom az én testemben vagy testemen. A Krisztushoz tartozás külső jele a keresztség vize, ami csak a testemen jelentkezik. Sajnos, ez a jel hamar eltűnik a testről, s mert sok embernél ez nem lesz belső jellé, nem vésődik bele egész lényébe, az ízek és velők megoszlásáig, ezért marad felszínes a vallásos élete, vagy még az sem.

Nézzük meg, hány ember vonult végig konfirmáció alkalmával a templomon, ígéretet is tett arra, hogy ő Krisztus követője lesz. De azóta már semmi nyoma annak, hogy Krisztushoz tartozik. Az ilyen emberekről már rég lekopott a keresztség, de a konfirmáció külső hangulata is. Nem lett belső jellé. Ezért van baj az ilyen ember lelki személyazonosságával. Hivatalos helyen gyakran elő kell vennünk a személyazonosságát, hogy igazoljuk, a név és a fénykép talál személyünkkel. Bizony, nem egyszer jár úgy valaki, hogy huszoneves korában rákérdeznek, ez te vagy? – mert néhány év alatt egészen megváltozott az ábrázata. A keresztyén személyazonossággal sem kellene problémánk legyen. Határozottan tudnod kellene azt, hogy a Krisztusé vagy, vagy sem. Amikor mondd a Káté első kérdésének feleletében, hogy a Jézus tulajdona vagy, az hiteles vallomás kell legyen.

Amikor egy nyugati határnál elővesszük a piros fedelű útlevelünket, gyakran megszűröl gyanúsnak minősítenek, mert tudják, honnan jövünk. Vajon a te keresztyén identitásoddal nincs-e baj? Szíved szerint oda tartozol-e Krisztushoz, vagy csak a neved szerint? Ezt tudnod kellene, másként a környezeted nem tud eligazodni rajtad. Nem tudja, hova soroljon be.

Pál többes számban beszél ezekről a krisztusi bélyegekről. Mik ezek a bélyegek? Hadd nevezzük meg konkrétan ezeket!

Az első bélyeg az, hogy meg tudok bocsátani azoknak, akik engem megsebeznek. Egy nagyon gyakorlati bélyeg ez. Jézusról tudjuk, hogy még a kereszten szenvedve is tudott imádkozni ellenségeiért, bocsánatért esedezve részükre.

Egyszer egy keresztyén ember haladt az úton, s egy tolvaj állt eléje fegyverrel, a pénzét követelve tőle. A keresztyén ember nyugodt derűvel mondta az útonállóknak: hát, komám, látom, hogy nagy bajban vagy. Íme, itt a pénzem, de van nekem egy eldugott pénztárcám is, azt is neked adom, de, ha gondolod, én segítek neked egy jó munkahelyet szerezni, csakhoggy szabadulj ettől a nyomorult élettől. A tolvaj megrendülve ezen a váratlan fogadtatáson, visszaadta a pénzt, azt mondva, hogy egy keresztyén embertől nem tudja azt elvenni.

Nos, lehet, hogy a valóságban nem sok ilyen eset történik, de éppen azért, mert a keresztyénségünk bélyege nem annyira meggyőző erejű, hogy még a tolvajt is megállítsa gonosz szándékában.

A börtönben történt egyszer: azt mondták egy keresztyén rabról a társai, hogy amikor ő bejön a cellába, minden haragunk egy pillanat alatt elpárolog. A közelében kénytelenek vagyunk másként viselkedni. Micsoda ereje lehetett a Krisztus bélyegének!

Testvéreim, a másik bélyeg az, amikor már elmúlik az önsajnálkozásunk. Amikor Jézust megkötözve vitték a keresztre, Jeruzsálem asszonyai siratták őt. Odaszólt nekik: ne rajtam sirjatok, hanem magatokon és a ti magzataitokon. Jézus ugyanis tudta, milyen borzalmas ítélet következik rájuk néhány évvel később, éppen azért, mert Jeruzsálem kivetette magából az Isten Fiát.

A harmadik bélyeg az, amikor mindenk ellenére tudok örülni. Megint csak Pál apostol életéből hozok egy példát: amikor ő Filippiben a börtönben van, Silással együtt, éjfélkor, a legkínosabb fizikai helyzetben is, elkezdenek dicséretet énekelni. Ez a Krisztus bélyege, aminek hatására még azon éjjel megtért a börtönőr és a háza népe.

A negyedik krisztusi bélyeg az, hogy felszabadult lélekkel járok ebben a világban, görcsöktől mentesen. Hányszor látunk embereket begörcsölt helyzetben. S ebben a stresszes világban egyre többen vannak ilyenek. Mozartot egyszer megkérdezték, hogyan is kapja ő a zenei ihletet. Honnan az a gyönyörű muzsika, ami a keze alól kijön? Hogy honnan, ennek titkát nem tudom – válaszolta. Egyszerűen ráhangolódom a zene dallamaira. Nyitott a szívem, fogékony a lelkem a felülről jövő sugallatra, s utána a zene dallamai csak áradnak. Bizony, ilyen kellene legyen a krisztusi ember, akinek életén át áradnak a mennyei dallamok.

Az ötödik krisztusi bélyeg a bátorság. Nem a hősködő nagyszájúság, amikor magammal dicsekszem, s utána csődöt mondok. Hanem az a csendes bátorság, ami minden körülmények között békét és nyugalmat sugároz körülöttünk. Ez nem a vagánykodás, hanem az az alázatos, rendíthetetlen nyugalom, amivel Jézus fogadta a Gecsemánék kertben az elfogatására érkező fegyvereseket, akikre rákérdezett: Kit kerestek?

A hatodik krisztusi bélyeg az erő. Az, ami képes elhordozni a támadásokat, s bírja hordozni a terheket. Sajnos, ma egyre kevesebb a teherbíró ember. Teljes zavarban vannak sokan, és hogy ezt levezessék, alkoholhoz, nyugtatókhoz vagy kábítószerhez folyamodnak. Ezekről pedig tudjuk, hogy mind hamis irányú kitérés kísérletek abból az ördögi körből, amit a maga erejéből nem bír áttörni. Van-e erőd elhordozni a próbák, a veszteségek terhét?

A hetedik bélyeg az, hogy nem törődöm sokat magammal. Milyen értelemben? Úgy, hogy nem forgolódom állandóan magam körül. Nem a magam gyengeségeivel, apró-cseprő bajaimmal vesződöm állandóan. Nézzük megint Jézust: a kereszten függve iszonyatos kínok közepette sem magával foglalkozott, hanem akkor is másokkal törődött: Jánossal, aki a kereszt alatt van, Máriával, az édesanyjával, s egyik gonosztevő lelkének a megmentésével. Látható-e ez a bélyeg rajtunk?

Az utolsó krisztusi bélyeg az, hogy legyen fontosabb a másik ember számodra, mint te magad. Hát, ez nem könnyű dolog. Erre csak az képes, akinek Jézus bélyege az ő szerelmének tüzevel van beleégetve a szívébe, kitörölhetetlenül. Ehhez már nagyon elszántan kell szeretni az Urat.

Ezen bélyegek felsorolása nyomán döbbenünk rá arra, mennyire nehezen tudjuk mi még elmondani Pál apostol eme rövid vallomását.

Hadd zárjam egy neves orosz írónak, Turgenyevnek a válaszával, amit egy neki címzett levélre adott. A levélíró felismerése az volt: „Az a benyomásom: az élet egész jelentősége abban áll, hogy önmagunkat a második helyre tegyük.” Erre az író így válaszolt: „Úgy tűnik nekem, hogy az élet egész problémája annak a felfedezése, hogy kit kell az első helyre tenni.”

Jézus bélyegei csak akkor lesznek láthatóvá bennünk és rajtunk, amikor már Ő van az első helyen életünkben. Ámen.

Prédikációk böjtfő ünnepére

Mohácsi László

Debrecen–Józsa

Az igazi böjt

Alapige: Ézsaiás 58,6–8

Bibliolvasás: Joél 2,1–13

Az 1930-as években egy furcsa és szokatlan hír járta be a világot. Egy jelentéktelen külsejű öreg indus böjtölni kezdett. Böjtölt azért, mert valami nem volt rendben a politikában. Böjtölt azért, mert a nyers erőszak fenyegetett. Böjtölt azért, mert az óriási birodalom vezetői szem elől tévesztették a méltányosságot és igazságot.

Semmi egyebet nem csinált, csak böjtölt. Teljesen egyedül. Böjtjének akkora hatása volt, hogy az erőszak meghátrált, a jogrend helyreállt, az igazság győzött. Ez az ember Gandhi volt.

„Nekem az olyan böjt tetszik” – olvassuk alapigénkben Isten igényét és elvárását.

Szeretett testvéreim! Mennyi téves felfogás, értelmezés, homály tapad néha ma is a helyes, Isten szerinti böjthöz. Századokig érdemszerző jócselekedetnek tartották a bizonyos időszakokénti „nem étkezést”, vagy a református egyházunkban is uralkodó felfogást, miszerint „jó egyháztag nagypénteken nem eszik hústételt” Sokszor ennyiben ki is merült a mi böjtölésünk.

A világvallások is ismerik a böjt tanítását és gyakorlatát, elég ha a ramadan hónap fegyelmezett millióit látjuk.

A böjt igazi jelentésének megismeréséhez a Szentírás vezet el bennünket. Fel kell fedoznunk, hogy a böjt drága ajándéka Istennek az életünkben. Amíg szívünket, kezünket, gondolatainkat kitölti ez a világ és annak ezer kívánsága, nincs mivel megragadnunk az Örökkévaló Istent. Áprily tükröt tart elénk *Vándor* című versében:

„A nyugtalan patak lelkét szeretted,
suhogó völgyek útjaid követték.
Gyönyörködtél gátnál, zuhatagnál,
de mindig új szépség után futottál.
Mi lenne, hogyha egyszer nem sietnél
s megállnál egy tónál: Genezáretnél?”

Az ige a babiloni fogság után hazatért Izráelhez szól, amelyik már letelepedett Jeruzsálemben, de valójában még igazán nem kezdett hozzá sem a templom, sem a város újjáépítéséhez. Az ősi romok ott heverték körülöttük. Sokan nyomorúságban laktak, másoknak meg épültek a palotáik. Babilonban bankokat alapítottak, kereskedtek. A hazatértek egy részének tőkéje és kapcsolati tőkéje is volt a „keveredés és az istentelenség földjén” maradtakkal. A szegények szegényedtek, megjelentek az adós-rabszolgák is közöttük. Menekültek, otthontalanok tengődtek sokszor reményvesztve Dávid király egykori fényének árnyékában. Ebben az egész helyzetben az volt az ellentmondásos, hogy az istentiszteletek folytak a régi templomalapon, az újjáépített oltár körül. Különösen négy ilyen böjti nap volt, amikor a lévíták, az atyák emlékeztek Jeruzsálem megostromlására, elfoglalására, a templom felgyújtására, a nép elhurcolására a babiloni fogságba.

A próféta ilyen képet fest az Örökkévaló Isten kegyelméből megszabadult választott néptől, Izráelről.

Milyen volt a választott nép böjtje? – Farizeusi, magamutogató, Isten és ember előtt történő érdemszerzéseként tüntették fel. Néhányan így kiáltoztak az Egek Ura felé: „Miért böjtölünk, ha te nem látod meg, miért gyötörjük magunkat, ha nem akarsz tudni róla?” (Ézs 58,3) – öngazultan öngazulást kerestek! Valójában oda sem figyeltek Istenre! A Seregek Ura reámutat prófétája által, hogy mi lakik a szívekben a böjti napokon is. – Kedvteléseiteknek éltek, hajszoljátok robotosaitokat, jármot raktok az emberekre, ujjal mutogattok, álnokul beszéltek – ez nektek a böjt? Az igazi böjt az élet ünnep- és hétköznapi istentisztelete. Az evangéliummal szólva a szeretet kettős parancsának megélése.

Kis-Magyarországon hányszor látjuk gyülekezeteinkben és a világban, hogy nem vagyunk képesek leoldani a bűn bilincseit, a járom köteleit. Megkötözötték vagyunk, miközben 2000 éve tetet öltött a Szabadító Krisztus. Trianon tragédiája elszakított bennünket egymástól, bilincset és jármot raktak reánk uraink, kitüntetik a tömeggyilkosokat, igazságnak kiáltják a hazug beszédet, gyarmatosítják földjeinket és lelkeinket. A bűn, az erkölcsi válság, a szociális nyomorúság átjárja a társadalom egészét. Általános-sá kezd válni a felelőtlenség, korrupció, reménytelenség. Mázsás harangnyelvekkel üti szívünkbe a próféta próféciás könyvéből Isten ígését. Rólunk írta a szentíró, „hogy kenyerét nem akarja megosztani az éhezővel, házat és szívét bezárja a másik előtt, elzárkózik testvére elől”, és nem csak 2004. december 5-én. Közöny, önzés, irigység uralja életünket. Mennyi sebet kaptunk és mennyi fájdalmat okozunk egymásnak!

Igénk rámutat az igaz böjtre, mely az élet istentisztelete, hitből fakadó öröm és derűvel végzett becsületes szolgálat.

„Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: itt vagyok. Ha majd senkire sem raksz jármot,... ha kenyeret adsz az éhezőknek...” – Ez a böjt, a bűnnel való radikális szakítás, önmegtágadás, önző énem háttérébe szorítása. Hogy elmondhassuk Pál apostollal: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Keresztelő Jánossal vallhassunk, neki örvendenie kell, nekem alászállanom.

Evangéliumi ragyogás és melegség árad a ridegnek hitt Ószövetség világában. Előre-mutat, rész szerint a teljességre. megváltó Urunkra, 40 napos böjtöltre, önmaga meg-üresítésére, tanításaira, gyógyításaira, csodatételeire, keresztáldozatára és győzedelmes feltámadására. Jézus élete egyetlen nagy böjtnek mondható.

Bűnbánatunk nyomán bűnbocsánatot nyerünk és meglátjuk, hogy a jól értett böjt kapunyitása a húsvéti ünnepkör, Isten munkája és Isten országa felé. Helyet kap életünkben a másik ember, szolgálatunk nyomán hegedni kezdenek a sebek.

Meg tudunk békülni Istennel, egymással, sorsunkkal. Az Úr kegyelméből így lehetünk a békeség és a jövődó gyermekei. Újra egymásra találhatnak generációk és nemzetek, megtapasztalhatjuk, hogy jobb adni, mint kapni. A szolidaritás és az egymásra történő figyelés gyülekezeteinkben és személyes életpéldákon keresztül kiárad a társadalomba s gyógyulás, vigasztalódás, megbékélés terem gazdagon gyümölcsöket. A Meg-feszített és Feltámadott ereje győzedelmes közösségbe szervezi vándorló és szenvedő egyházát.

Az Ézsaiás könyve 58. részének 14. verse így vigasztalja és bátorítja Ádám utódait, Árpád apánk maradékait:

„...akkor gyönyörködni fogsz az Úrban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplálalak ősödnek, Jákóbnak örökségében. Az Úr maga mondja ezt.” Ámen.

Amikor böjtölsz, kend meg a te fejedet...

Alapige: Máté 6,16–18
Bibliailvasás: Mk 2,18–22

Anselm Grün a *Karácsony az újrakezdés reménye* című könyvében a böjt fogalmával és annak lelkiállapotával foglalkozik egy kis részletben, amit most szeretnék megosztani veletek. Ő így fogalmazza meg a böjt lényegét ebben a könyvben: „a böjtölés a puszta fogalmával társul. A böjtölés segíti a puszta megismerését. A böjtölés a testet, lelket megtisztítja. A böjt cselevisképtelenségem kifejezése, hogy problémáimat nem tudom magam megoldani. Ha a tehetetlenségemben Istenre bízom magamat, a nyugalmat és a szabadságot tapasztalom meg.”

A felolvasott ígékben Jézus látja a farizeusok lelki képtelenségét, ami az arcukról is jól leolvasható, hisz komorak, képmutatóak és torzak. Szeretné feloldani ezeket az embereket, mert nem akarja, hogy szenvedjenek, hisz helytelenül böjtölnek. Az effajta böjtnek semmi értelme és haszna. Az egész csak önmagam mutogatásával egyenlő. Döbbenet, hogy mire képes az ember! Erre jó példa a farizeusi társadalom.

De Jézus elől nem lehet elrejtteni az igazságot, velejéig belelát a farizeusi közösségbe, hogy mit miért csinál. Azonnal tisztázza ezt a kérdést, amikor azt mondja nekik: „Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.” (Mt 6,16)

Ugyanis abban az időben, amikor Jézus tanítja a Hegyi Beszédben a böjt lényegét, akkor egy olyan kegyességi szokás vált uralkodóvá, amelyet kikezdett a feltűnési vágy.

Jézus olyan módszereket ajánl övéinek, amelyek láttán a kegyes izraelita azt mondaná: ez egyáltalán nem böjt. Jézus szavaiból kiderül az is, hogy sokkal fontosabbnak tartja a mennyei jutalom elnyerését, ezért a böjt tartalmára irányítja követői figyelmét. Ez a tartalom önmagunkról és vágyainkról vagy igényeinkről való önkéntes és örvendező lemondás. Ezért a böjt formája nem lelki kényszeredettségéről és keserűségéről kell szóljon, hanem szabad, ünnepi és örvendező lelkületről kell bizonyosságot tegyen. A hívő ember számára az az igazi öröm, amikor Isten kezében érzi magát, mert ott szabad, nyugodt és teljes biztonság uralkodik rajta. Ezt akarja Jézus a hallgatói számára megtanítani és a farizeusok tudtára adni.

Nemcsak a tartalom lényegéről beszél, hanem a külső jelekről is, amelyek önmagukban is sokatmondóak.

Elsőként azt mondja „kend meg a fejedet”! Tudni kell, hogy a zsidóknál a mindennapi és a kultuszi életben is szokás volt az olajjal történő megkenés. Az olajat tiszta vagy illatosított formában használták. A szépségápolás része volt a test illatos olajjal való megkenése, amit csak gyász és bűnbánattartás idején hagytak el. Erre példa a 2Sám 14,1–11, ahol a tekóai bölcs asszony Joáb kérésére úgy jelenik meg Dávid, Izrael királya előtt, mint aki bűnbánatos özvegy és gyászban van. Ezért nem tesz magára illatos olajat, hogy ezzel is kifejezze szimbolikusan az ő állapotát. A kultuszban is nagymértékben használták az olajjal való megkenést. A királyt szolgálatba állításakor egy próféta vagy egy pap kente fel olajjal. Ezáltal a király sérthetetlen lett, mivel az Úr felkentjének számított, most a felkenés az isteni Lélek ajándékának a jele.

Az Újszövetségben Krisztus az Úr Felkentje: a legfőbb király, pap és próféta, mert az Úr Lelke van rajta. A keresztyének is meg vannak kenve. „Nektek pedig kenetek van a Szentől, és ezt tudjátok is mindnyájan.” (1Jn 2,20)

A hívő ember tudja, hogy a böjt csak a teljes, belső megújulással együtt töltheti be a szerepét, ezért engednie kell, hogy a Lélek uralkodjon benne.

A második jelkép az igében így hangzik: „mosd meg az arcodat”. Az arc a lélek tükré, mondjuk sokszor, hisz annyi mindent elárul a személyről, aki benne van. Az arc tükrözheti azt, ami az emberben van: jóakaratot, örömet, szégyent, belső megkeményedést, bünt, bölcsességet, bátorságot. A hódolat jelének kifejezése, ha valaki arcra borul az Úr előtt, de a bizalom jele, ha arcunkat Istenhez emeljük.

A kultuszban Izráel számára az élő víz volt előírva az áldozat lemosására. A különböző lemosásoknak, mosakodásoknak nagy szerepe volt (pl. 3Móz 15). Alkalmaztak szent vizet, tisztító vizet. A próféták erre utalva ajánlották a belső megtisztulást, ígérték az Isten munkálta tisztulást. Ezékiel a fogság utáni lelki megújulásról beszél látomásában, amikor a kultusz nem csupán lélektelen külsőség, hanem életadó kapcsolat Istennel.

Az Újszövetség továbbviszi a képet, amikor a Tit 3,5-ben azt tanítja a Szentírás: „nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által” Vízrel történik a Krisztus által elrendelt KERESZTSÉG, amire utal még Jn 3,5. Az ilyen böjtölés nemcsak a testemről, hanem a lelkemről is leveszi a terhelő többletet.

Jézus a böjtről szóló tanítást egy csodálatos gondolattal zárja, amikor azt mondja: ne az emberek lássák, „hanem Atyád, aki rejtve van és Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked”

Jézus itt kimondja, hogy az Atya megjutalmaz téged, mert lélekben meg akarsz újulni, tisztára akarod mosni magad, lelki gyümölcsökkel akarsz megtelni, s mindezt azért, hogy új tartalmat kapjon tested és lelked egyaránt. Akinnek van fogalma a böjtről, tudja, hogy egy heti böjtölés éberebbé, érzékenyebbé tehet, szabadabbnak és nyitottabbnak érzi magát az ember utána.

Nem forgok a saját problémám körül, bűneimet Isten elé viszem. Ő megvált, megújít, megszentel és megfizet nekem nyilvánosan! Mert ilyen az én Megváltó Krisztusom és ilyen az én mennyei édes Atyám! Ámen.

Kínai női focista Bibliája

(Peking) – A 23 éves támadó játékosnő, Han Dun a női foci világbajnokságon sok gólt szeretne lőni a népköztársaság csapata javára. Ehhez neki szüksége van a Bibliára. Bizonyoságtételének alapját Márk evangéliuma jelenti, aminek külön kiadását a Bibliatársulatok Világszövetségének kínai segélyszervezete adta ki 150 000 példányban. A focista nőt, aki Kína észak-keleti részén nőtt fel, édesanyja vezette be a keresztyén hitbe. 17 éves volt, mikor megkeresztelték. Még abban az évben meghívást kapott a kínai nemzeti válogatotdba. „Keresztyén vagyok, s ez számomra szent.” Bibliáját mindig magánál tartja: „Szívesen olvasom a Bibliát, mert naponta valami fontosat tanulok meg a segítségével. Vannak, akik azt gondolják, a Biblia unalmas. Pont ellenkezőleg: tele van bölcsességgel és örömmel. Megtanít, hogyan élhetek értelmes, tartalmas életet, segít felépíteni jellememet és lelkileg megtisztít” – mondta. Minden meccs előtt komolyan imádkozik. Nemrég lábsérülése volt, de sokan imádkoztak érte. „Kérték Istentől a gyógyuláshoz, és 10 nap alatt rendbe jöttem.” Legnagyobb kívánsága az, hogy amikor befejeződik a női foci vb, a sanghaji végjáték eredményeként sokan fedezzék fel a Bibliát és ismerjék meg Jézust. (livenet.ch.drbl)

Prédikációk sákramentumos istentiszteletre

Keresztelési igehirdetés

Szabó László

Várasfenes

Só és élet

Alapige: Máté 28,18–20

Sokszor nem szívesen fogadott, sokszor félreértelmezett és a legtöbbször meg nem fogadott – vagy csak el nem fogadott?!? – parancs, felszólítás jut itt kifejezésre: „Te gyetek tanítvánná minden népet.” Vagy mondhatnánk korabeli szóhasználattal élve így is: Neveljétek tanítvánná minden embert.

Ezt a parancsot Jézus fogalmazta meg és mondta ki legelőször. Nem a tanítványai, nem a későbbi egyház, nem a lelkipásztorok. Ma sem mi találjuk ki, ma sem mi fogalmazzuk meg – hanem a szavainkon keresztül maga a megváltó Úr Jézus Krisztus szól hozzátok személyesen. Halljátok-e ezt a felszólítást, és úgy fogadjátok-e, ahogy azt nektek a Megváltó felkínálja? Mert két ajándékot adott nektek egyszerre a mi Urunk: ezt a gyermeket és ezt a parancsot. Nem lehet válogatni, hogy az egyik kell, a másik nem kell; hogy az egyik tetszik, a másik nem tetszik; az egyikért mindent megteszek, a másikat lehetőleg elhanyagolom. Ez a két ajándék (gyermek és krisztusi tanítás) kiegészítik egymást, és teljessé csak azáltal válnak, ha egyik sem nélkülözi a másikat. Akár csak férfi és nő, férj és feleség együtt alkotják a családot; akár csak a test és a lélek együtt alkotják az embert – s ahol a lélek hiányzik két ember közösségéből, vagy test-lélek egységéből, ott lelketlen életről beszélhetünk csupán. Ahol a szeretet és az istenfélelem hiányzik két ember kapcsolatából, ott szeretetlen és istentelen életről beszélhetünk csupán.

Ezért rendelte a mi Urunk és Megváltónk a keresztséget mint sákramentumot: hogy örök biztosítékot képezzen a kinti embertelen világ és a bensőséges hitbeni világ egyensúlyának fenntartásában; hogy hidat képezzen a könnyen feledés és az örök emlékezés világában. Hogy az ember, a szülő, a nevelő ha elbukik, ha szégyent vall a tanítás nemes, de oly gyakran nehéz művészetében, akkor tudjon újrakezdeni és erőt gyűjteni a folytatáshoz. Hogy a szülői, nagyszülői, rokoni nevelés és tanítás következtében legyen majd olyan tiszta ennek a gyermeknek az élete, olyan tiszta a gondolat- és érzésvilága, mint ahogyan külsőleg leviszi a test szennyét a víz, amellyel megmosakszik.

Jézus ezért adta hát parancsba a keresztséget, hogy elsősorban a szülők tanulják meg: milyen hatalmas felelősség a szó lelki értelmében tisztán élni egy bepiszkolódott világban, és milyen nemes feladat tisztának maradni annak a segítségével, aki véráldozata árán minden bűnünktől megmosott.

Egyik alkalommal azt mondta Jézus a tanítványainak: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire nem való már, csak arra hogy kidobják és eltaposásák.” (Mt 5,13) Legyetek só a családban, a gyermekek számára – mert ahol só van, ott élet van. Kertészkedő emberek nagyon jól tudják, hogy a különböző sók jelenléte mennyire fontos a földtalajban, hogy ott élet legyen és jó termésre lehessen számítani. Tudtok-e életadó, életet tápláló és fenntartó sók lenni?

A só vegyjele NaCl. Ez a mindnyájunk által használt és igényelt só két nagyon érdekes, sőt ellentétes tulajdonságú elemből tevődik össze: a nátriumból, amelyik egy ezüstszerű aktív fém, és amire nagy szüksége van az élő szervezetnek egészsége szempontjából, és a klórból, amelyik egy zöldes színű roncsoló, mérgező gáz. Jelentse most átvitt értelemben a nátrium a mennyei ezüstöt, a váltságot, a klór pedig a földi, bukott emberi természetet. Amikor a nátrium és a klór kapcsolatba kerülnek egymással egy molekulában, akkor egy csodálatos, mondhatnánk mágikus (varázslatos) tulajdonság-változás megy végbe: létrejön az életet tápláló, védelmező és tartósító konyhasó.

Szellemi értelemben ez történik akkor, amikor egy bűnös, tisztátalan ember találkozik Jézus Krisztussal és befogadja az életébe, kapcsolatba lép vele: új emberré válik, újjászületik, isteni természetet nyer!

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható; hívjátok Őt segítségül, amíg közel van!” (Ézs 55,6) – hangzik a próféta felhívás. Lépjétek közösségre Vele, aki minden nap velünk akar lenni a világ végezetéig – és akkor az Ige vizével nemcsak tisztulni, hanem tisztítani is fogtok; az Ige sójával pedig jeget olvasztotok majd fel (a szeretetlenség jegességét), tartóssá teszitek majd a kapcsolatokat, és gyógyítani fogtok vele minden lelki gondot, sebet és bajt.

Erre nézve kérjétek a mi Urunk mindenható hatalmát, és ezért tudjatok neki hálát rebegni mind a kedvünk szerint való, mind pedig a kedvünk ellenére való napokban egyaránt! Ámen.

Úrvacsorai igehirdetés

Dr. Victor János

„Az Istennek ama báránya”*

„...az én vérem által...”

1Kor 11,25

Mint az esztendőök határán éjfélkor megkonduló harangszó, úgy zeng Jézusnak ez a kijelentése. Letelt a régi szövetség éve és beköszöntött az új szövetségé. Az emlékek közé tartozik már a páskavacsora – új szent vacsora hirdeti ennek utána az Istennek teljességre jutott kegyelmét. A bárány vére szerette a szabadulást annak idején – „az én vérem által”, mondja Jézus, áll „az új szövetség”, amelynek jótéteményeiben ennek utána részesül az Isten népe.

Ellentétbe állítja magát a páskaünnep áldozati bárányával, amelynek esztendőnként kiomló vére ébren tartotta a hajdani egyiptomi bárányáldozat vérét, de ugyanakkor kitűnik a hasonlatosság is: megkapó képe volt az ótestamentumi áldozati bárány annak az Eljövendőnek, akinek megáldoztatása mindenkorra el fogja törölni Isten és az emberek közül a bűnnek átkos válaszfalát. Az Ótestamentum sokféle áldozati állatot ismert, szó van ott kosokról, bakokról, tulkokról és bikákról. De a bárány a legjellegzetesebb áldozat. Megtestesülése az áldozati állat vonásainak. Más állatok rugódoztak sorsuk ellen. Erős kezekkel megragadva úgy kellett odavonszolni őket az oltár elé. Az áldozatot bemutató ember megtehetette őket a maga helyettesének, reájuk mérve azt az ítéletet, amit maga érdemelt volna meg lelkiismeretének vádjai szerint. De nem vihette át beléjük azt, ami igazán áldozattá tette áldozatát: az erőltetés nélkül való készséges odaadást. A bárány azonban öntudatlan állati mivoltában is mintha erre a szerepre is alkalmas lett vol-

* A szerző *A szentek szentjében* című kötetéből.

na. Tiltakozó zajongás és ellenkezés nélkül engedte magát vinni a halál helyére. Széleden és csöndesen adta oda magát az őt megölőknek. Mintha tudná, hogy neki eleitől fogva az a rendeltetése, úgy ajándékozta oda kiomló vérért.

„Íme az Istennek Báránya, mely elveszi a világ bűneit!” Keresztelő János e bizonyágtétele óta nem adtak megkapóbb nevet a világ Megváltójának. Egész életében a szenvedés önkéntese volt Ő, az ellenkezést nem ismerő áldozat, akinek magától értődő az, hogy bántalom éri és gyötrellem borítja el. Mint ahogy a juh vitetik a mézsárszékre és a bárány megnémul az őt nyírók előtt, úgy adta át az Ő hátát az Őt verőknek és kezeit az Őt általszegezőknek. Ellenségei tajtékzó dühe között úgy állott, mintha egy szava sem volna védekezésére, és amikor felfeszítették a halál fájára, nem hagyta el ajkait egyetlen tiltakozó szó. Valóban nem mások vették el az Ő életét. Ő maga tette azt le, a legteljesebb és legönkéntesebb készséggel.

Akkor tűnik ki ennek csodálatos volta, ha mellé állítjuk a magunk életét. Hogy vonakodunk mi minden terhes feladattól; milyen felháborodottan elutasítunk magunktól minden bántalmat! És ha Isten akarata olyan szolgálatot bíz reánk, amelynek teljesítése közben méltatlanságot vagy hálátlanságot kell elviselnünk, hogy ágaskodik bennünk mindig az olyan nehezen megtagadható énünk! Amikor a mi életünkei kell feltennünk az oltárra, hány vonakodást, meghátrálást, ellenkezést kell legyőznünk önmagunkban! Mindéből Őbenne nem találunk semmit sem. Vonaglott az Ő szíve is a fájdalmak tördöfészei alatt és könyörgött Ő is azért, hogy ha lehetséges, múltjék el tőle a keserű pohár, de soha, egy pillanatra sem akart Ő mást, mint az Ő mennyei Atyja. És ha az volt annak akarata, hogy Ő végigjárja a rettenetes utat, engedelmes szívvel ment, amerre a láthatatlan kéz vezette: „Ne úgy legyen, amint én akarom, hanem úgy, amint Te akarod.”

Ezért lett az Ő halálos áldozata az élet szövetségének forrása számunkra. Hogy is érezhetnők magunkat jól egy olyan vendégségen, amelyre kényszeredetten hívnak meg bennünket? Származnék-e öröm és áldás egy olyan asztalról, amely mellett észrevennők a házigazda vonakodását? Ha nem teljes készséggel terítené meg számunkra ezt a lelki lakomát, ha szemünkre hányná, hogy milyen nagy áldozatába került neki, ha csak halvány jelét fedeznők is fel annak, hogy habozott, vajon megvendégeljen-e bennünket és hogy talán most is sajnálja, hogy föltette elénk a kenyeret megtöretésre és a bort kiontatásra: mondjátok, lehetnék-e akkor mi ünneplő gyülekezet e körül az asztal körül?

Abban, hogy Jézus az Isten Báránya lett, aki egyetlen zokszó nélkül tűrte el az Ő megáldoztatását, az örökkévaló Isten mindenekre kész, kimondhatatlan szerelme nyert el pecsételést. Ha lehetett volna, óh milyen szívesen kedvezett volna Ő az Ő Egyetlenének! De ha nem lehetett! Ha ez volt az ára annak, hogy velünk, elesett gyermekeivel mégis örök kegyelem szövetségére lépjen, akkor nem volt Őbenne ingadozás és ellenkezés. Minden áron Atyánk akart lenni, akinek kebelén mi otthonra leljünk az életben és mindörökre. És ezért nem számította, mibe kerül: elkészítette számunkra atyai asztalát.

Nagy bátorsággal járuljunk hát hozzá. „Mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja”, amire lelke éhezik és szomjúhozik. És mire éhezhetnénk és szomjúhozhatnánk méltóbban, mint arra, hogy az Ő szeretetének a készségére bennünk is megerősödjék a szeretet készsége Iránta. Ezt is meg fogja adni nekünk. Megtanít a Bárány nyomdokaiban járni és csöndes odaadással elvállalni a reánk bízott harcok és áldozatok terhét! Ámen.

A Genezáret partján

Lelkipásztorok lelkipozozói rovata^{*}

Jerry Bridges: *Kegyelem* (14.)

Szentség: Isten kegyelmének ajándéka

De azután így szólt: „Íme itt vagyok, hogy teljesítsem a te akaratodat...” Az ő akaratát szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.” (Zsid 10,9–10)

„Az Isten népe által elkövetett egyik legnagyobb hiba, ha abban reménykedik, hogy felfedezheti *önmagában* azt, ami egyedül csak Krisztusban található.” Arthur W. Pink szavai a kegyelemben bővelkedő élet kulcskérdését ragadják meg. Legtöbbünkben megvan ez a hajlam: önmagunkban keressük, amit csak Krisztusban találhatunk meg.

Kegyelem által élni annyit jelent, hogy egyedül Jézus Krisztus érdemére támaszkodunk. Kegyelem által élni annyit jelent, hogy Istennel való kapcsolatomat, beleértve önmagam elfogadását és Isten előtti helyzetemet is, teljes egészében a Krisztussal való egységre alapozom. Felismerem, hogy önmagamban semmilyen értéket nem hozok az Istennel való kapcsolatomba, hiszen még igazságos cselekedeteim is olyanok az Ő szemében, mint a szennyes ruha (Ézs 64,5). Még legjobb cselekedeteimet is vegyes indítékok és tökéletlen teljesítmény szennyezik. Soha nem szeretem Istent teljes szívemből, és soha nem szeretem felebarátomat sunyira és olyan következetesen, mint magamat.

Isten mégis tökéletességet követel. Jézus azt mondta: „Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,48) Ha Jézus szavait komolyan vesszük, akkor együtt kell sóhajtánunk a zsoltárossal, „a te parancsolatod végtelen” (Zsolt 119,96).

Mi a megoldás erre a dilemmára? Minden keresztyén elismeri, hogy megigazulásunkat – tehát igazzá nyilvánításunkat – egyedül Krisztus igazságának köszönhetjük, amelyet Isten nekünk tulajdonít hit által (Róm 3,21–25). De kevesen értik meg közülünk teljesen, hogy megszentelődésünk is a Krisztusba vetett hit által történik.

A megszentelődés vagy a szentség – a két szó tulajdonképpen felcserélhető – lényegét tekintve Isten erkölcsi vonásaival való összhang. A megszentelődésről általában úgy gondolkodunk, mint fejlődésről, jellemünk belső megváltozásáról, amelynek során egyre jobban hasonlónak válnunk Krisztushoz. Valóban, ez egy jelentős része a megszentelődésnek, de nem a teljes kép.

A Szentírás beszél szentségről, amely már most a miénk, Isten előtt Krisztusban, és egy másik szentségről, amelyben napról napra növekednünk kell. Az első Krisztus értünk hozott áldozatának eredménye; a második a Szentlélek munkájának eredménye *bennünk*. Az első tökéletes, teljes és a miénk abban a pillanatban, hogy életünket Krisztusra bízunk; a második folyamatos és tökéletlen mindaddig, amíg ebben a testben vagyunk.

Az objektív szentség, amely Krisztusban a miénk, és a szubjektív szentség, amelyet a Szentlélek munkál, Isten kegyelmének ajándékai, és hit által vehetjük igénybe. Dilemmánkra viszont, hogy vajon hogyan is jelenhetünk meg naponta a tökéletesen szent

^{*} Ezt a sorozatot a presbiterképzésben is felhasználhatjuk

Isten előtt, amikor legjobb cselekedeteink is piszkosak és szennyezettek, a Krisztusban nekünk ajándékozott tökéletes szentség a válasz. A Krisztusban elrejtett szentségünk és az önmagunkban megtalálni vágyott szentség közötti különbségtételre való képtelenségünk készítette Pink urat annak kimondására, hogy hibás az a reménység, amely által magunkban próbálunk felfedezni valamit, ami egyedül Krisztusban található.

Krisztus a mi szentségünk

Pál apostol így írt: „Az ő [Isten] munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá” (1Kor 1,30). Más szavakkal: maga Isten választott ki minket arra, hogy Krisztusban legyünk.

A versből most arra az igazságra akarom felhívni a figyelmet, hogy Krisztus lett a mi igazságunkká, megszentelődésünké és megváltásunkká. Krisztus a mi igazságunk – ez mindenki által ismert és jól érthető igazság, amelyen megigazulásunk nyugszik. De Krisztus egyben a mi szentségünk is. Ezt a tényt kevesen értik. Minden keresztyén egyedül megigazulását keresve tekint Krisztusra, de közel sem tekintenek olyan sokan Őrá Isten előtti tökéletes szentségükért. Áldott igazság azonban, hogy minden hívő megszenteltetett Krisztusban, ugyanúgy, ahogy megigazítottunk Őbenne.

Önmagunkban, Krisztuson kívül szennyesek és szennyezettek vagyunk. Szennyesek vagyunk, mert megszegtuk Isten törvényét, és szennyezettek vagyunk a bűn gonosz és bemocskoló hatásától. Megbocsátásra van szükségünk a bűn miatt, és megtisztulásra szennyezetségünk miatt. A megigazulás által megbocsáttattak bűneink, és igaznak nyilvánítottunk Isten bíróságának tárgyalótermében. A Krisztusban nekünk adott szentségben erkölcsi szennyünk eltöröltetett, és így alkalmassá váltunk, hogy a végtelenül szent Isten jelenlétebe lépjünk, és örvendezzünk a Vele való közösségünknek.

A Zsidóknak írt levél 10,10.14 segít megérteni a szentség objektív oldalát – a szentséget, amely egyedül Krisztusban a miénk. A 10. versben ezt olvassuk: „Az ő [Isten] akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.” Figyeljük meg a kifejezést: „szentelt meg” Befejezett munkáról van szó. A hangsúly itt a szentségen van, amely a Krisztusban a miénk az Ő egyszer és mindenkorra elegendő áldozata árán.

A 14. vers másrészt azt mondja: „Mert egyetlen áldozattal [Krisztus] örökre tökéletessé tette a megszenteltekét.” [Az angolban folyamatos értelemben szerepe – ford. megj.] A Szentlélek munkája folyamatos megszentelés. Ez a vers azonban a Krisztusban befejezett, objektív megszentelődésre is vonatkozik, amikor arról beszélünk, hogy *örökre tökéletessé* tette. Tehát egyik oldalról már szent vagy, mert Krisztus szentsége neked tulajdoníttatik. Örökre tökéletessé tétellel. Másik oldalról a Szentlélek munkálja szentté válásodat napról napra, Krisztus életében részesítve téged.

A szentségre való törekvésnek mindennapi életed céljává kell válnia. De ahhoz, hogy kegyelem által élj, soha, de soha nem szabad a Szentlélek benned végzett munkájára alapozva megállnod Isten előtt. Önmagadról mindig Krisztusra kell nézned. Soha nem leszel eléggé szent saját erőfeszítéseiden keresztül, hogy méltó legyél az Isten előtti megállásra. Csak Krisztuson keresztül vagy szent.

Pálnak az efézusiaknak és kolossébelieknek írt leveleiből vett párhuzamos versek mindnyájunknak biztatásul szolgálhatnak:

„Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.” (Ef 1,4)

„Most viszont megbékéltetett emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.” (Kol 1,22)

A két versben szereplő közös tanítás szerint szentek és feddhetetlenek vagyunk Isten szemében. Paradoxonnak hangzik azt állítani, hogy szentek vagyunk Isten szemében. Hogyan lehetünk mi, akik nemcsak bűnösök vagyunk, de erkölcsileg romlottak is, szentek annak az egyetlennek a szemében, akinek pillantása szívünk mélyéig hatol, minden indítékunkat, gondolatunkat ismeri ugyanúgy, mint szavainkat és cselekedeteinket? A válasz: Krisztussal való egységünk miatt Isten az Ő szentségét a mi szentségünknek tekinti. Arthur Pink ezt mondta: „Krisztus személyében Isten olyan szentséget lát, amely kiállja legalaposabb vizsgálatát is; és amelyik örömmel tölti el és megelégtíti szívét; és akármilyen is Krisztus Isten szemében, az emberekért olyan.”

Nagyon sok keresztyén nő fel olyan otthonokban, ahol a szülői elfogadás nagymértékben a tanulmányokban, sportban, zenében, vagy valamilyen más területen elért teljesítménytől függ. Ebben a teljesítménytől orientált környezetben soha nem érezték, hogy megfelelték az elvárásoknak, függetlenül attól, mennyire voltak sikeresek. Az elégtelenség érzését azután ezek az emberek átviszik Istennel való kapcsolatukba is. Folyamatosan gyötrődnek: *Vajon Isten meg van velem elégedve? Atyai szeretettel mosolyog-e rám?*

A válasz ezekre a kérdésekre egy feltétel nélküli igen. Isten Atyai szeretettel mosolyog rád. Krisztusban szentnek lát, minden szeplő nélkül. Akarsz még teljesítményekről beszélni? Ha igen, gondold arra, hogy Jézus tényszerűen, minden tettetés nélkül mondhatja: „mindig azt teszem, ami neki [az Atyának] kedves” (Jn 8,29). Ha az Atya ránk tekint, nem nyomorúságos cselekedeteinket látja, hanem Jézus tökéletes teljesítményét. Jézus tökéletes szentsége miatt minket is ugyanolyan szentnek és szeplőtelennek lát.

Szeretem az efézusiaknak írt levél 1,6 Károli-féle fordítását: „Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben.” Vagy még inkább egyértelmű: Isten önmaga számára elfogadhatóvá tett bennünket Krisztussal való egységünkben. Önmagadban Isten soha nem fog elfogadni. Önmagadat – képes beszédet használva – soha nem fogod tudni „tisztára síkálni”.

Sokat tanítok konferenciákon, csendesheteken. Mindig várom, hogy üzenetemet Isten alkalmassá és megszenteltté teszi, és szigorúan arra törekszem, hogy indítékom ne legyen más, mint Isten megdicsőítése és népének építése. De tudom, hogy teljesen soha nem sikerül, mert mélyen belül sikeres tanár is szeretnék lenni. Bármennyire keményen küzdök is, hogy ez az alapmotívum eltűnjön, nagyon is jól tudom, hogy teljesen soha nem fog megszűnni. Soha nem tudom „tisztára síkálni” ezt az indítékomat.

Életemből ez csak egyetlen példa volt a sok közül annak illusztrálására, hogy soha nem fogunk elérni egy olyan pontot, amikor magunkba tekintve megtaláljuk a szent Isten előtti megjelenéshez szükséges szentséget. De Isten kegyelméből, Fia személyében tökéletes szentségről gondoskodott. Vele való közösségünk révén mi is szentté lettünk.

A megtapasztalt szentség

Isten végső célja mégis az, hogy igazán az Ő Fiának hasonlatosságára változzunk meg személyünkben és Isten előtti állapotunkban. A Római levél 8,29 fogalmazza meg ezt a célt: „Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”

A teljes Újszövetségben szemünk előtt láthatjuk ezt a végső célt, amikor a szerzők a megváltásról beszélnek. Pál például azt mondja, hogy Jézus „önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik” (Tit 2,14). Jézus nemcsak azért halt meg, hogy a bűn büntetésétől megmentsen bennünket, és nem is csak azért, hogy Isten előtt szentekként jelenhessünk meg, hanem azért is, hogy megtisztítson önmagának egy népet, aki alig várja, hogy engedelmeskedjék neki, aki alig várja, hogy az Ő hasonlatosságára elváltozzék.

A szentség vagy megszentelődés tehát több, mint Krisztusban elrejtett voltunk Isten előtt. Valóságos hasonulás Krisztus képére, amely a megváltásunkkor kezdődött, és Isten előtt való megjelenésünkkor fejeződik be, amikor tökéletessé leszünk. A hasonulás folyamata megtérésünk pillanatában elkezdődik, amikor a Szentlélek eljön, hogy bennünk lakjon, és ténylegesen új életet ad Krisztusban. A fokozatos fejlődést progresszív megszentelődésnek nevezzük, vagy a szentségben való növekedésnek, mivel ez valóban egy növekedési folyamat.

A szentség, amelyet Krisztusban kaptunk, objektív, rajtunk kívül van. Krisztus tökéletes szentsége ez, amely nekünk tulajdoníttatik Vele való egységünkért, és az Isten előtti állapotunkat is befolyásolja. Isten megelégedett velünk, mert megelégedett Krisztussal. A progresszív megszentelődés szubjektív, illetve tapasztalati, a Szentlélek munkálja. Részesít bennünket Krisztus életében és hatalmában, képessé tesz, hogy engedelmeskedjünk Neki. A megszentelődés mindkét megközelítése azonban Isten kegyelmének ajándéka. Nem érdemeljük meg Isten előtti szent állapotunkat, sem a Szentlélek megszentelő munkáját életünkben. Mindkettő az Ő kegyelméből jön hozzánk Jézus Krisztus érdeméért.

A progresszív megszentelődés Isten azonnali cselekvéseként indul életünkben a megváltásunk pillanatában. Isten mindig egyszerre adja a megigazolást és a megszentelődés elindítását. A zsidókhöz írt levél szerzője így ír erről: „Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán”, így szól az Úr: „Törvényemet szívükbe adom, és elméjükbe írom.” Majd hozzát teszi: „Bűneikről és törvényszegéseikről többé nem emlékezem” (Zsid 10,16–17).

Isten megígéri, hogy törvényét a szívünkbe helyezi és elménkbe írja. Ez a megszentelődés alapelve, vagy ahogy mondani szeretem: *a megszentelődés elkezdődött*. Azután azt ígéri, hogy nem emlékezik többé bűneinkre. Ez a megigazulás. Ne felejtjük el, hogy a megszentelődés és a megigazulás Isten ajándéka és kegyelmének megnyilvánulása. Bár a kettő a megváltás két különböző oldala, soha nem lehet őket elválasztani. Isten soha nem ad megigazolást megszentelődés nélkül.

A megigazolást és megszentelődést úgy tekintem, mint az öltöny zakóját és nadrágját. Mindig együtt vannak. Egyszer valamelyik barátom egy öltönyt akart nekem adni. Elvitt egy ruháüzletbe, én pedig egy zakóval és egy hozzá való nadrággal a kezemben sétáltam ki az üzletből – egy tökéletes öltönnel. Sem a nadrág, sem a zakó nem állta volna meg a helyét külön. Mindkettőre szükségem volt ahhoz, hogy meglegyen az öltöny, amit a barátom akart nekem adni.

A megváltást gyakran tekintjük úgy, mint egy sportzakót és egy nadrágot. Azt hisszük, hogy Isten nekünk adja a megigazulás sportzakóját kegyelemből, de a megszentelődés nadrágját nekünk kell „megvásárolnunk” saját erőnkkel. A megváltás azonban olyan, mint egy öltöny. Mindig együtt jár a megigazulás zakója a megszentelődés nadrágjával. Isten soha nem adja az egyiket a másik nélkül, mert mindkettő szükséges, hogy miénk legyen a megváltás komplett öltönye.

A megszentelődés a Szentlélek azonnali cselekedetével kezdődik, és folyamatos munkája viszi előre az életünkben. Ezt a szempillantásnyi cselekedetet sokféleképpen írja le a Biblia. „Megújító fürdőnek” hívja (Tit 3,5), amely életre keltett a Krisztussal, amikor még halottak voltunk vétkeink és bűneink miatt (Ef 2,15). Az új teremtés eredménye, amelyről Pál a 2Kor 5,17-ben ír: „Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”

A legjobb leírása Isten megszentelő cselekedete kezdetének az Ezékiel 36,26–27-ben található: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.”

Figyeljük meg Isten változtatásait, amelyeket legbensőnkben hoz létre megtérésünkkor. Új szívet, új lelket ad belénk – lelket, amely szereti az igazságot, és gyűlöli a bűnt. Saját lelkét adja belénk, és indít bennünket, hogy kövessük végzéseit és megtartsuk törvényeit; vagyis Isten egyre növekvő vágyat ad a szívünkbe, hogy engedelmeskedjünk Neki. Többé nincs ellenérzésünk Isten törvényeivel szemben, még akkor sem, ha időnként engedetlenek vagyunk vele szemben. A törvény ahelyett, hogy bosszantana, mostantól figyelemre, szeretetre méltóvá lesz.

Dávid a 40. zsoltár 9. versében írja: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesísem.” Miért van Dávid szívében ez a kedvtelés? Azért, mert ahogyan a vers további részében olvassuk, „törvényed szívemben van” Dávid megtalálja a saját szívébe írt törvényt, amely megegyezik az Isten ígérében leírt törvénnyel. Tehát egység van a benne lévő lelki természet és Isten objektív törvénye között, amely rajta kívül áll.

Minden Krisztusban újjáteremtett lélekkel ugyanez történik. Alapvető, bár tökéletlen egység van a hívő szívébe írt törvény és a Szentírásban leírt törvények között. Ez persze nem jelenti azt, hogy félre kell dobnunk a Biblia törvényeit, mivel a szívbe írt törvény nem önjáró – vagyis nem mondja meg nekünk, mit cselekedjünk, pusztán egyezik a Szentírásban megírt törvénnyel, és válaszol rá.

Isten egyszeri cselekedete, amely által megkezd bennünk a megszentelés munkáját, épp annyira kegyelmének ajándéka, mint a megigazulás. Isten nem vár, amíg „mindent alárendelünk”, és másodszor is elkötelezzük magunkat Krisztus uralkodása mellett, vagy valami hasonlót teszünk. Isten a megszentelődést kegyelemből munkálja és adja.

Pál a 2Korinthus 5,17-ben adott kijelentése után – „ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” – azonnal azt mondja: „Mindez pedig Istentől van” (18. vers). Isten teremtett minket újjá. Isten adta nekünk a megszentelés ajándékát, és ugyanazzal a kegyelemmel adja, ugyanabban az időben, amikor a megigazulást nekünk ajándékozza.

Az egyik ok, amiért nem értékeljük Isten kegyelmét jobban, hogy vagy nem értjük, vagy nem látjuk át a megtérés pillanatában az Isten által indított megszentelődés radikális dimenzióját. Valószínűleg azért, mert mindnyájunknak volt egyfajta morális életstílusa a megtérés előtt, és nehezen tudjuk elfogadni a leírást, amellyel Pál az Istenhez való viszonyunkat jellemzi: „Mínthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (Róm 8,7–8) Ha visszaemlékezünk megtérésünk előtti napjainkra, magatartásunkat nem látjuk ellenségesnek Isten törvényeivel szemben.

De az emberi erkölcs és az Isten törvényének való engedelmisség alapjaiban különbözik, bár külsőleg egyformának tűnhet. A humán erkölcs a kultúrából és a családi nevelésből ered, és alapjait a minket körülvevő társadalom által elfogadott és elvárt morál képezi. Semmi köze nincs Istenhez, mindössze annyi, amennyire a hívő emberek befolyást gyakoroltak a társadalomra. Az Isten törvényének való alárendelődés az iránta érzett szeretetből, kegyelmének hálás elfogadásából adódik, és a Szentírásban kijelen-

tett törvényben való öröm az alapja. Ha az erkölcsiség társadalmi mércéje valamiben különbözik Istennek a Szentírásban leírt törvényétől, akkor látjuk meg az emberi erkölcsiség igazi természetét. Felfedezzük, hogy éppolyan ellenséges Isten törvényével szemben, mint a legelrugaskodottabb bűnös magatartása.

Szívünkben a Szentlélek által elkezdett megszentelés megváltoztatja a magatartásunkat. Ahelyett, hogy ellenségesek lennénk Isten törvényével szemben, elkezdünk benne gyönyörködni (ld. Róm 7,22). Rájövünk, hogy „az ő parancsolatai pedig nem nehezek” (1Jn 5,3), hanem „szent[ek], igaz[ak] és jó[k]” (Róm 7,22). Az Isten parancsaival szemben életünkben végbemenő drámai változás kegyelmének ajándéka, amely kizárólag az Ő Szentlelkének hatalmas munkája bennünk. Nem játszunk nagyobb szerepet a megszentelődésünk elindításában, mint megigazulásunkban. Ahogyan Pál mondja: „Mindez pedig Istentől van.”

Meghaltunk a törvénynek

A bűnnel és Isten törvényével szembeni új magatartásunk egyik oka, hogy „meghaltunk” a törvénynek. Állításom különösnek hangozhat, miután a 7. fejezetben szívósan ragaszkodtam ahhoz, hogy Isten törvénye, mint erkölcsi szabály, mennyire fontos a hívő életében. Bár Isten törvénye kijelenti erkölcsi akaratát nekünk, mégis a törvénynek önmagában nincs ereje, hogy képessé tegyen bennünket az engedelmisségre.

Mivel a törvény engedelmisséget parancsol anélkül, hogy felruházna erővel, ebben az értelemben a szolgaság forrása. És mivel megtérésünk előtt ellenségesek voltunk Isten törvényével szemben (ld. Róm 8,7), kihívás forrása is volt számunkra. Ahelyett, hogy az Istennek való engedelmisség eszköze lett volna, a törvény ténylegesen provokált és felbujtott a bűnre (ld. Róm 7,7–8).

De Pál azt mondja, meghaltunk a bűnnek. Így fogalmaz:

„Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mert amíg test szerint éltünk, a bűnök törvény által szított szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt. Most azonban, miután meghaltunk annak a számára, ami fogva tartott minket, megszabadultunk a törvénytől, úgy-hogy az új életben a Lélek szerint szolgálunk, nem pedig az Írás betűje szerint, mint a régieben.” (Róm 7,4–6)

A 4. versben Pál azt mondja, meghaltunk a törvénynek. Milyen értelemben haltunk meg? Három szentírási részlet segít megérteni, miről is beszél:

„Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem öelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.” (Róm 3,20)

„Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltetek.” (Róm 6,14)

„Mert a törvény cselekedeteiben bizók átok alatt vannak, amint meg van írva: átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről megvan írva a törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni.” (Gal 3,10)

Ezekből a versekből megérthetjük, hogy meghaltunk a törvény követelményrendszerének, amelynek célja az Isten előtti igazságunk megszerzése volt. Meghaltunk az átok és kárhozzátás számára, amely a törvény tökéletes megtartására való képtelenségünkől származik. Azután látjuk a Római levél 6,14-ben, hogy törvény alatt lenni el-

lentétben áll a kegyelemben nyugvó állapottal. A törvény ellen elkövetett bűnünk, lévén a törvény alatt, Isten haragját vonja maga után, míg a kegyelem megbocsátást és jóindulatot foglal magába. A törvény Istennel való felbomlott kapcsolatot tartalmaz, míg a kegyelem helyreállított kapcsolatot. Tehát amikor Pál azt mondja, hogy meghaltunk a bűnnek, akkor ezalatt azt érti, hogy meghaltunk az átok, a kárhozzátás és az Istentől való elidegenedés állapotának.

A legfontosabb mindazonáltal, hogy lássuk a törvénynek való halálunkban a halálunk célját. Meghaltunk a törvénynek azért, hogy a kegyelem világában élhessünk. Meghaltunk a törvénynek, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mivel a Római levél 7,6 szerint meghaltunk, így „az új életben a Lélek szerint szolgálunk [Istennek], nem pedig az Írás betűje [a törvény] szerint, mint a régiben”

Az új életben a Lélek szerinti szolgálat nem kevésbé szigorú etika, mint a régi Írás betűje. A különbség nem Isten morális akarátának tartalmában van. Mivel ez az Isten szent jellemvonásainak tükröződése, ezért nem változik. A különbség az engedelmisség okában keresendő, és a képességben, amely által engedelmeskedünk.

A 6. vers egyenesen a kegyelemből való élet lényegét magyarázza el. Az új életben Lélek szerint szolgálni ugyanaz, mint kegyelemből élni cselekedetek helyett. Bár teljesen világos, hogy Isten terve az, hogy az új életben a Lélek szerint szolgáljunk, túlságosan sok keresztyén még mindig a régi Írás betűje szerint szolgál.

Vizsgáljuk meg a következőkben az ellentétet a régi Írás betűje és a Lélek szerinti új élet között:

A régi Írás betűje

Külső törvény

1. Isten erkölcsi törvényei csak külsődleges törvények az életvitel számára. A törvény engedelmisséget parancsol, de nem ad készletet vagy vágyat az engedelmisségre.

Parancsolás

2. A törvény parancsol, de nem ruház fel erővel az engedelmisségre.

Ellenségeskedés

3. A megtérésünk előtt, Isten törvénye elleni ellenségeskedésünk miatt, a törvény parancsai valójában provokáltak és csábítottak a bűn elkövetésére.

Félelem

4. A törvény törvénykező választ szül Isten felé. Próbálunk engedelmeskedni az engedetlenségre következő büntetéstől való félelem vagy Isten jóindulatának elnyerése miatt.

Lélek szerinti új élet

Belső vágyakozás

1. Isten erkölcsi törvényei a szívünkbe vannak írva, és egyben külső törvények is. A Lélek indítja a szívünket, és vágyat kelt a szívünkben az engedelmisségre.

Képessé tétel

2. A Lélek képessé tesz bennünket a törvény parancsainak való engedelmisségre.

Gyönyörködés

3. A Lélek azért, hogy megszünteti ellenségeskedésünket és a törvényt szívünkbe írja, valójában Isten törvényében való gyönyörködéssel tölt el.

Hála

4. A Lélek, megmutatva Isten kegyelmét, szeretettel és hálávalelve Istenhez fordulást munkál. Nem félelemből vagy Isten jóindulatának elnyerése miatt engedelmeskedünk, hanem hálából az elnyert jóindulatért.

A régi Írás betűje

Cselekedetek

5. A törvény alatt azért teljesítünk, hogy Isten elfogadjon. Mivel teljesítményünk mindig tökéletlen, soha nem érezzük, hogy Isten teljesen elfogadna bennünket. Keresztyén életünkben mindig a gyengeség pozíciójából cselekszünk. Azért cselekszünk, hogy megfeleljünk, de érezzük, hogy ez soha nem sikerül igazán.

Nézzük most meg az általam felsorolt öt szembeállítást, és kérdezzük meg magunktól: „A régi Írás betűjének szolgálók, vagy a Lélek szerinti újan járok?” Nem azt kérdezem: „Keresztyén vagy-e?” Azt kérdezem, hogyan szemléled Isten törvényét és kegyelmét. Vajon mire törekszel Istennel való kapcsolatod építésében és fenntartásában, a „törvény megtartására”, vagyis személyes teljesítményedre hagyatkozol, vagy Jézus Krisztus kegyelmére?

Isten erkölcsi törvényeit köteléknek és kárhóztatásod forrásának érzed-e, ha elbuksz a törvénynek való engedelmségben, vagy érzed, hogy a Szentlélek hajlandóságot és vágyat munkál benned a hálából és szeretetből való engedelmségre? Tisztán a saját erődre és elhatározásodra támaszkodsz-e, amikor engedelmeskedni próbálsz, vagy a Szentlélek erejére hagyatkozol naponta, hogy képessé tegyen az engedelmségre?

Istent egy óriásnak látod-e, aki teljesíthetetlen magatartásbeli törvényeket állított eléd, amelyeket úgysem tudsz megtartani, vagy úgy látod őt, mint isteni mennyei Atyát, aki elfogadott és szeret téged Krisztus érdeméért? Vagyis más szavakkal, ha Istentől való elfogadásodat nézed, hajlandó vagy-e kizárólag Jézus befejezett, tökéletes munkájára támaszkodni a saját szálnalmas és tökéletlen teljesítményed helyett?

Valószínűleg nincs a Szentírásban még egy olyan hely, amely ennyire élesen mutat be egy ellentétet, mint a Római levél 7,6 a kegyelemből való élet és a teljesítményen alapuló élet között. Pál szándékosan használja az ellentétet a Lélek szerinti új élet és a régi írott törvény között, hogy bemutassa a kontrasztot a hívő és a hitetlen életében.

Minden hívő meghalt a törvénynek, akár rájövünk erre, akár nem. De a szomorú tény az, hogy sok hívő nem ismeri fel ezt az igazságot, vagy nem hajlandó elfogadni, mert számukra túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Mi hívők, akik a kegyelem világában élünk, túlságosan sokszor éljük meg mindennapjainkat úgy, mintha még mindig a törvény kötelékében lennénk. És amennyire jellemző ránk az effajta életvitel, annyira szolgálunk még a törvény betűjének, és nem járunk a Lélek szerinti újan.

Meggyőződésem, hogy minden hívőben a még mindig jelen lévő bűnös természet annyira hajlamos a törvényeskedésre, mint amennyire hajlik a bűnre. A bűnnel teli természet ugyanúgy megveti azt az erkölcsi igazságot, amely hit által Jézus Krisztusban található, mint azt, amely az Isten törvényének való engedelmségből származik. Ha a Lélek szerinti új életben akarunk szolgálni, akkor ugyanolyan élénken és kitartóan el kell állnunk a törvényeskedés lelkületének, amely a törvény által akar élni, mint a bűnre való kísértésnek.

Lélek szerinti új élet

Bizalom

5. A Lélek bizonyosságot tesz a lelkünkkel, hogy Isten elfogadott bennünket Krisztus érdeméért. Egyedül az ő tökéletes igazságára bízva magunkat, Isten elfogadott minket. Keresztyén életünkben a felruházó erő pozíciójából cselekszünk, mivel Jézusért elfogadott Isten, és Őáltala „tényleg megcsináltuk”

Alkalmi prédikációk

Nőszövetségi bibliaóra

Szépné Magyari Ildikó
Istvánháza

Fiatalként szembenézni a világgal

Alapige: Lukács 15,11–20

A Lukács evangéliuma 15. fejezetének elején arról olvasunk, hogy Jézus megjelenik egy helyen, és sokan igyekeznek Hozzá. A bűnösök és vámszedők azért, hogy hallgassák Őt, a farizeusok és az írástudók azért, hogy kritizálják Őt.

Miért jöttél erre a bibliaóra? Azért, hogy hallgasd Jézust, hogy az Ő szavával gyógyítsa életedet, vagy azért, hogy elkezdj kritizálni. Lehet kritizálni az igehirdetőt, az igehallgatót, azt, aki hozzászól, azt, akiről úgy gondolod, hogy ráillik az ige tanítása, vagy akár az Isten igéjét is.

I. A két fiú

A példázat azzal a mondattal kezdődik, hogy egy embernek volt két fia. Ebben a két fiúban kiábrázolódik az egész emberiség. Mindegyikünk magára ismerhet az egyik vagy másik fiúban. Milyen fiúk voltak ezek? Nyilván az egyik rossz, a másik jó. Úgy tűnik, hogy az egyik, a kisebbik, a rossz fiú, a tiszteletlen, szemtelenül odaáll az apja elé és követeli a maga részét az örökségből. Aztán elmegy nem tudni hová, és ott tékozolja el az egészét. A másik a jó fiú. Ő otthon marad, szót fogad, szorgalmas, estig dolgozik a mezőn. Vele semmi gond nincs! Vagy mégsem?

Az Úr Jézus valami egészen mást akar elmondani ezzel a példázattal. Éppen az ellenkezőjét! Meggyőzően mutat rá, hogy a látszólag megnyugtató külső mögött néha milyen nyugtalanító belső tartalom lehet. Hogy a példásnak tűnő viselkedés milyen gonosz, tisztátalan szívet rejt. Amikor hazajön az öccse és látja, hogy apja milyen ünnepséget rendezett erre az alkalomra, ez a kiegyensúlyozott idősebbik fiú kiborul, irigység, gyűlölet, harag, szemrehányás, elégedetlenség ömlik ki belőle.

Mi az a fontos igazság, amit Jézus a két fiú bemutatásával szemléltetni akar nekünk? Emberi megítélés szerint kétféle ember van: jó és rossz, aztán közte sokféle árnyalat. A Szentírás tanítása szerint mindnyájan egyformák vagyunk, mert egyformán lázadunk Isten ellen. Fiatalok és idősek egyaránt.

A példázatbeli ifjabb és idősebb fiú között sokféle különbség van, de abban egyek, hogy mind a ketten tiltakoznak az otthoni rend ellen, mind a ketten elégedetlenek apjukkal szemben, mind a ketten lázadnak ellene. Az egyik elmegy messzire, a másik otthon marad, de ugyanúgy lázad, és ezt előbb-utóbb ki is mondják.

Mindkét fiú elveszett volt. A cselekedetekben nagy a különbség, de a szívük semiben sem különbözött. A Biblia hangsúlyosan tanítja, hogy amikor az ember elszakadt Istentől, önálló akart lenni, Istennek ellenségévé lett. A bűn elválaszt Istentől. Elszakadva Istentől az embernek nincs életlehetősége. A két fiúnak sem volt életlehetősége elszakadva az apától. A kisebbik elment messzire, elszakadt apjától. A másik otthon maradt, de róla kiderült, hogy hátat fordított apjának.

Elveszettek vagyunk Isten nélkül. A kérdés, megmenekülünk-e? A megmenekülés kérdése mindnyájunk kérdése és senki sem térhet ki előle.

Egy embernek két fia volt, mindkettő elveszett volt. Az egyik megmenekült, mert engedett az atyai szeretet hazavonó hívásának, és hazajött, a másik – legalábbis a példázat végéig – nem, mert ment a saját útján. Az egyik bűnösnek vallotta magát, a másik igaznak tartotta önmagát. Az egyik megtért, a másik azt gondolta, nincs szüksége megtérésre. Némelyek – akikről talán nem gondoltuk – megtérnek, és némelyek – akikről talán sok jót feltételezünk, és úgy gondoljuk, Istennek tetsző életet élnek – elvesznek. Utak, amelyek azonos módon indultak, de egészen különböző módon és helyen fejeződnek be.

II. Adj nekem!

A 12. versben úgy folytatódik a példázat, hogy a kisebbik fiú azt mondja az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét.

Minden bűnünknek ez a rejtett mozgatórugója: adj nekem. Add ki, ami nekem jár... Ez a fiú nem kér, hanem követel. Mennyi probléma, veszekedés származik abból, hogy mindenki kiszámolja és pontosan tudja mi jár neki, mivel és mennyivel tartoznak neki mások. Sokszor követeljük a magunk részét a kényelemből, a tiszteletből, figyelmességéből és áldozatból, amit másoknak kell meghoznunk értünk. Keveset gondolunk arra, hogy mi járna a másik embernek tőlünk, mivel tartozunk mi neki kedvességben, szeretetben, szolgálatban. Adj nekem, szinte az egész életünket ez a rövid, de éles parancs határozza meg.

Akinek az „én”-je ül a trónon, aki maga körül forog, aki „éközpontúan” gondolkodik, előbb-utóbb rálép a tékozló fiú útjára. Mit érdekel engem az Atya gondolata?! Nekem csak a vagyon kell, apám nem. Ezért megy el otthonról. Ez mutatja, hogy elszakadt az apjától.

Add ki nekem! – ez az oka minden nyomorúságunknak, békétlenségünknek is. Például, olyan családokban, ahol a szülők haláláig békesség volt, utána veszekedés támad azon, hogy mi legyen az egyiké és mi a másiké, kinek jusson több. Megromolnak a testvéri, rokoni vagy baráti kapcsolatok, mert mindennél hangsúlyosabb lesz ez: adj nekem.

Vajon nem így állunk-e mi is oda Isten elé, amikor néha követelőzve imádkozunk, mint a tékozló fiú? Adj nekem egészséget, ruhát, pénzt... egyre többet és többet tudunk kérni, és nincs bennünk hálaadás az Atya jóságáért. Csak azért van szükségünk Atyára, mert akarunk Tőle valamit, de Őt jobban megismerni, közelebb jutni Hozzá, azt már nem. Mert az Ő közelében nem lehet azt tenni, amit a világban nyugodtan végre lehet hajtani, mit sem törődve erkölccsel és felebaráti szeretettel. Akarok.

És az apa megosztotta köztük a vagyont. A szokás szerint az apa megoszthatta az örökséget, kétszeres részt hagyva az idősebbik fiúnak (5Móz 21,17; Lk 12,13), de annak jövedelmét általában haláláig visszatartotta. A fiatalabb fiú kérésére kiadni az örökségből neki járó részt rendkívüli, szokatlan eseménynek számított. Milyen fájdalmat jelenthetett az apának, amikor a fia követelésével eléje lépett. De ő tudta, nincs értelme erőszakkal visszatartani azt, aki menni akar. Aki mindenáron menni akar, azt engedni kell. Sokszor Mennyei Atyánknak is el kell engednie embereket, mert menni akarnak. Vannak, akik később rájönnek: a rész, amelyet én választottam, a nyomorúság és a szenvedés. És visszatérnek, mert mindnyájan kárhozzatra méltó bűnösök vagyunk, míg Istenhez nem térünk. De vannak, akik nem jönnek rá, vagy nem akarnak rájönni, hogy nekik az Atya közelében van a helyük. Egyszülött Fiát küldte értünk a mi mennyei

Atyánk, hogy az elszakadt, eltávolodott embert megmentse, megszabadítsa bűneitől, új szívvel ajándékozza meg.

III. A távoli vidék

Azt olvastuk, hogy a kisebbik fiú néhány nap múlva elköltözött egy távoli vidékre... Nem mindjárt hagyta ott apját. Lehet, régebben is játszott már a gondolattal, hogy szabad legyen, de el kellett teljen még néhány nap. Néhány nap múlva elindul egy tágas vidékre. Ez a világ tágas Isten nélkül. Emberek élnek Isten nélkül ezen a világon nagy szabadságban. Mindent szabad, haladni kell a korral. Ahogyan a tékozló fiú elhagyta apját, úgy hagyták el sokan Istent. Azért kell az atyai házból elmenni, el Jézustól, el a szeretetre és kegyelemre való emlékezéstől, mert minél messzebbre kerül az ember az Atyától, annál kevésbé látszik a bűn bűnnek. A „távoli vidéken” már megszokott és természetes.

Az Úr Jézus zsidó földön mondta el ezt a példázatot. Abban az országban a dísznókat tisztátalan állatoknak tartották. Azon a tágas vidéken azonban, ahová a tékozló fiú elköltözött, dísznókat tartottak. Ott nem tettek különbséget tiszta és tisztátalan között. Ez vonzotta a kisebbik fiút. Nagyszerű egy vidék: gátak nélkül. Ott nem lát apám. Ott minden fiatalnak megvan a maga barátnője, s ha gyakran cserélgeti őket, és átlépi az erkölcsi tisztaság határait, senki nem botránkozik meg ezen. Ott hazudhat az ember és még ügyesnek is tartják. Ott veszekedhet, átkozódhat, ahogy csak akar. Ott a távoli vidéken, távol Istentől a bűn nem úgy jelentkezik, mint bűn, hanem úgy, mint jog, vagy életigény, vagy gyönyörűség, amelytől az ember el van zárva. Csak az első lopást nehéz elkövetni, a második már könnyebben megy. Csak az első hazugságba pirulunk bele, a többi jön magától.

Nem költöztek-e közülünk is sokan, mint a tékozló fiú, távoli vidékre? Milyen sokan távoznak el Istentől, nem akarják látni többet az atyai házat. Nem akarnak megtartani emlékezetükbe sem aranymondást, sem imádságot, sem igehirdetést. Szabadok akarnak lenni az atyai háznak a rendjétől. Távol Istentől, oda, ahol nincs feladat, kötelesség, felelősség, csak jogok vannak meg élvezetek. Eleget mérgelődtek a szülői ház keresztyén légköre miatt, vagy a gyermekkor vallásos kötelezettségei miatt, vagy a hitet komolyan vevő emberek közössége vált bosszantóvá. Nem akarják tovább eltűrni ezeket, és ezért költöztek el távoli vidékre.

Az atyai háztól elvezető út a kárhozatba visz. Hol vagyok, hol vagy kedves asszonytestvérem, hol van a gyermeked... Isten atyai szeretete, mely az elveszettet keresi, azt üzeni: Ott a messze földön árván: hontalan, Halld meg a kiáltást, fiam, fiam...” (167. Hallelujah)

Ott eltékozolta vagyonát, mert dobozódva élt... (Lk 15,13b) Szereti az édes életet, ahogy mondani szokták. Barátok és barátnők vannak, amíg a pénztárca tele van, akadnak haverok, akik a jósággal visszaélnek, a pénztárca pedig gyorsan kiürül. Mindezt akkor veszi észre az ember, amikor már késő.

A bűn nemcsak hogy megront, hanem értelmünket is elveszi. Ilyenkor az ember nem számol, hanem csak dőzsöl. A tékozló fiú nem tudott másképp élni. Már nem ő dönti el, hogyan él. Itt már sodródik, csúszik lefelé a lejtőn.

Az Atyától elszakadva az Atya javait eltékozolni könnyen lehet. Sokszor nem arra fordítjuk képességeinket és anyagi javainkat, amire azokat Isten szánta, hanem saját céljainkra. Amely bűnbe belenyugodtunk, az szokássá válik, jogot nyer, nő és terebélyesedik, pusztító szenvedéllé válhat.

A tékozló fiú csak fogyasztott, de nem termelt. Minket is fenyeget az, hogy élőködökké váljunk és pusztítsuk azt, amit Isten ránk bízott. Hány szülő arról beszél, hogy gyermeke csak követelőzni tud, amikor hazamegy.

Nagy éhínség támadt azon a vidéken, éppen akkor, amikor a tékozló fiúnak elfogyott a pénze. Isten malmai lassan örölnek. Lassan, de biztosan! A nyomorúság Istentől jön, mert nem akarja, hogy elveszünk. Isten az éhínséget használja fel arra, hogy a fiút más belátásra bírja. A nyomorúság Isten fekete kutyája, melyet Ő, mint Jó Pásztor küld reánk, hogy visszatérjünk Hozzá. Nehéz út volt az, amit a tékozló fiú a nagy éhínségben a távoli vidéknek egyik polgárához megtett. Kicsoda ez a polgár, aki az éhség vidékén lakik? Lehet a neve pénz, siker, alkohol, kábítószer... Aki eltávolodik az atyai háztól, az a bűn rabságába kerül. A tékozló fiú szabad akart lenni és szolga lett. A Világ Fejedelme nehéz terheket rak a szolgálóira. Az atya házában nem kellett ezeket cselekednie. Disznókat legeltetett. Ez nagyon megalázó volt egy zsidó ember számára. A disznó tisztátalan állat volt, de ez most nem számított. Az éhség kínozza, és még moslékot sem ehetett. A gazdája megtiltotta. Aki hátat fordít a mennyei Atyának, ilyen mélységekbe kerülhet. Aki jóindulatú volt hozzá, azt elhagyta (az Atyát). Egyedül maradt. A barátok csak addig voltak mellette, amíg fizetett nekik. Amikor senki sem volt körülötte, akkor magához tért.

IV A hazatérés

Az egyedüllét kijózanítja a bűn mámorából a tékozló fiút. Csend támadt körülötte és benne. A csendben meghallja a lelkiismeret szavát. Magát vádolja és nem másokat. Eszébe jut az atyai ház. Elhatározza, hogy hazatér és próbálja megfogalmazni, mit is mondana az apjának. Aztán feláll és hazaindul. Nem halogatja, hanem azonnal útra kel. A nyomorúság felébresztette a tékozló fiút. A mai tékozló fiakat mi ébreszti fel? Ki ébreszti fel?

A hazamenetel hiányzik sok ember életéből. Nem elég csak vágyakozni az Atyához, hanem el kell jutni oda. Meg kell térni. Elfordulni a bűntől és teljes szívvel Őhöz fordulni. Aki megtér, az meg kell tudja nevezni, mitől fordult el, és akkor meg tudja nevezni azt is, hogy kihez fordult oda. Elmondani az Atyának: vétkeztem, nem vagyok méltó... A bűnvallás a kinyújtott kéz, amivel elfogadom az Isten kegyelmét, bocsánatát. Bűnvallás nélkül nincs szabadulás a bűnből.

Apja már távolról meglátta őt, a fiú elé futott... Amilyen a példázatbeli apa, olyan a mi mennyei Atyánk. Látta lázadásunkat, ezért küldte Fiát az elveszettek után. Úgy szeretete ezt a világot! Ő látja azt is, ha valaki elindul Felé. De Ő előbb szeretett minket! A Golgotán láthatjuk! Ha Isten kegyelemből nem jönne felénk, akkor egyetlen ember sem üdvözülne. Ha az isteni szeretet nem vonzana vissza minket a bűn mélységéből, a magunk elhatározásából sohasem tudnánk hazatalálni. Szavak nélküli viszontlátás. Atyai ölelés, csók. Elénk jövő kegyelem! Mennyei Atyánk örömmel fogad!!!

Vár Atyád szerelme, / Vár rád vigasza / Jöjj a messiás tájról, / Ő, jöjj haza. (Halleluja 167. ének) Az Atya házában, mindannyiunk számára van hely! Ámen.

Kérdések a beszélgetéshez:

1. A tékozló fiú vágyakozott a világi élet után. Nem ez a legnagyobb kísértése a mai fiatalnak is?
2. Mikor és hogyan néz szembe a tékozló fiú a világgal?
3. Mit jelent ma szembenézni a világgal?
4. Szülőkként, nevelőkként mit teszünk azért, hogy fiataljaink akarjanak és merjenek szembenézni a világgal?

Esketési igehirdetés

Nagy Attila
Borszék

Örülj ifjúkorodban elvett feleségednek!

Alapige: Példabeszédek 5,18–19

Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúkorodban elvett feleségednek. Szerelmes sarvasüő és kedves őzike ő, keblei gyönyörködietnek mindenkor, szerelmétől mindig mámoros leszél.

Kedves fiatalok! Ünneplő gyülekezet!

Egyszer egy jegyesbeszélgetés alkalmával azt kérdeztem a fiataloktól, hogy miért akarnak a templomban is megesküdni, hisz a hivatalos szervek anyakönyvezetője előtti eskütétel is érvényes. Váratlanul érte őket a kérdés, a felelet is késett, míg a vőlegény lassan azt mondta: „Hát mert így a szokás” Elgondolkodtam ezen a kijelentésen, és fájdalmasan nyugtáztam magamban a szomorú tény: napjainkban mennyire elveszítette valódi jelentőségét a templomban, Isten színe előtt tett eskü, hogy már sokan csak megszokásból mennek és kötelezik el magukat, hogy „ne beszélje őket a falu”. Pedig a házasság áldásának elnyerésében nélkülözhetetlen a templomi esküvő.

Szóval elgondolkodtam akkor, és azt kérdeztem a fiataloktól, hogy nem azért jöttek ide, hogy Isten gazdag áldásában részesüljenek? De igen, érkezett a bizonytalan válasz a menyasszony ajkáról. És akkor beszélni kezdtem nekik Isten ajándékairól, a házasság intézményéről, a gyermekáldásról, a megbocsátásról, valamint az igazi nagy szeretetről, Jézus Krisztusról. Figyelmesen hallgattak, és úgy mentek el tőlem, mint akik gazdagabbak lettek lelkiükben: talán e beszélgetés alkalmával tudatosult bennük az, hogy Isten áldása nélkül nem lehet házasságot kötni. Illetve lehet, de azon nem nyugszik Isten áldása.

Kedves T. Gy. és Cs. D., ti most itt álltok Isten és a gyülekezet színe előtt, ahova szent elhatározással jöttetek egybekötni életeteket, hogy a jövőben egymás segítőtársai lehessetek. Nemes elhatározás, és ti ehhez mérten hoztátok meg a döntést, mert szerettek egymást, valamint Isten törvényeit, és ennek kívántok eleget tenni ez alkalommal. Minden biztonnyal van bennetek egy szent izgalom, ez pedig jele annak, hogy nem vagytok közömbösek sem egymás, sem Isten, sem pedig az Ő igéje iránt.

„Legyen forrásod áldott” – szól hozzátok az ige. Mondhatnánk úgy is, hogy legyen életed, életetek áldott. Lassan kirepültök a családi fészek melegéből, a biztos hétköznapi napokból, és a magatok útját fogjátok járni, a saját keresetetekből vett kenyeret fogjátok enni. Lehet, hogy kissé bizonytalanabbnak fogjátok érezni az életet, és amikor hazamentek a munkából, nem fogad meleg étel az asztalon, meleg a házban, de fogadjátok egymást meleg öleléssel, simogató szavakkal, gyengédséggel és sokszor megbocsátással is. Együtt lesztek, boldogságban és szeretetben. Ahhoz pedig, hogy életeteken Isten áldása nyugodjék, nektek kell hozzájárulnotok. Mert nem elég egy házasságban az anyagi jólét, az örömek, a szerelem és a gyermekáldás, ezek mellett első helyen Isten kell álljon. Az Ő segítségét kell kérnetek akkor is, amikor bajban vagytok, és neki kell hálát adnotok akkor, amikor örömmel és ajándékokkal halmoz el. Nélküle nem lehet teljes egy házasság sem.

Egy vadász elment az erdőbe, és talált egy sérült papagájt törött szárnyal. Talán elszabadult valahonnan. Hazavitte, ápolta, bekötözte a szárnyát és annyira megszerette, hogy kedvenc háziállata lett. Ti is betegen ismerkedtetek meg, a kórházban, és most meggyógyultan és őszintén álltok itt Isten előtt, mint akik megkedvelték és megszerették egymást. Lehet, hogy az életben még lesznek szárnytöréses esések, de ott vagytok egymás mellett, hogy kifogjátok élettársatok zuhanását. És mellettetek ott van a Mindenható Isten, akire mindig számíhattok. És ha így indultok el ezen az úton, hárman, az Élet sokszor göröngyös útján, elérkeztek az Áldás Forrásához, az Atyához, aki teljességgel megáldja családi életeteket, adja a gyermekáldást, ad szeretetet, meleget a hajlékba és szívetekbe, békét és egyetértést, ha ti is úgy akarjátok. Adja Isten, hogy mindig gyönyörködjete egymásban, nemcsak ifjúkorotokban, de ráncos kézzel is tudjátok majd megsimogatni társatokat, és mindig szerelemtől mámorosan köszönjétek meg Istennek az ő kimondhatatlan ajándékát: hogy egymás mellé állított titeket. Ő áldja meg életeteket. Ámen.

Temetési igehirdetés

Id. Fazakas Sándor

Derecske

Példát adtam nektek...

Alapige: János 13,15

Az ige megértéséhez

a) *Mert példát adtam néktek...*

Virágvasárnap délelőttjén halt meg, amikor a Rákóczi úti kápolnában az igehirdetés a kijelölt ige alapján még tartott: „Atyám, eljött az óra...” Sokan tudtuk, hogy édesanyátok éppen most haldoklik. S az idő alatt, míg arról szolt az ige, hogy eljött Jézus órája, a ti édesanyátok utolsó órája is eljött. Egyszer eljön a te utolsó órad is, de ez nem azt jelenti, hogy most már mindennek vége. Ha hittél az Úr Jézus Krisztusban, akkor életed utolsó óráját követi az örök élet ideje. Mi ezzel a hittel, a megfeszített és feltámadott Krisztusban való hittel állunk meg drága édesanyátok, nagymamátok koporsója körül, s figyelünk arra az alapigére, mely az ő életét is summázza. Élete 80 éven át az a meder volt, melyben a felolvasott alapige valóra vált.

A példaképek voltak, mondja Jézus tanítványainak. Olyan voltam, mint egy *minta* (*typos*), egy rendkívüli, egyedi típus. A Krisztust követő élet is egy ilyen példakép. Ki a te példaképed, és van egyáltalán? Gyászoló gyermekek, unokák! Nektek ilyen példaképek volt édesanyátok, nagymamátok. Példát mutatott és elől járt, családjá előtt, egykor a konyári, az utóbbi évtizedekben a derecskei gyülekezet előtt. Szorgalmával, alázatos hitével, áldozatos életével igazi mintakép volt. Isten állította elétek, hogy lássátok, mi a jó. Övé a dicsőség!

Utánzatok engem, mondja Jézus, azaz csináljátok utánam! Mit? A felolvasott igét a lábmosás története előzi meg. Jézus megmossa a tanítványai lábát. Vizet tölt a medencébe, majd leveti felső ruháját, kendőt vesz a kezébe „és kezdé mosni tanítványai lábát” Ezt kell tenni! *Szolgálni!* Ezt tette édesanyátok: szolgált Istennek és szolgált nektek. Krisztus úgy szolgált, hogy az életét adta érettünk, hogy bűnbocsánatot nyerjünk és az örök élet örökösei legyünk.

b) *ti is akképpen cselekedjétek.*

Édesanyátok is akképpen cselekedett, azaz nem úgy, mint a világ, ahol a fogat fogért, szemet szemért törvénye uralkodik. Krisztustól vette a példát! Te kitől vettél példát? Ha valaki megdobott kővel, kenyérral dobtad vissza? Édesanyátoknak volt erkölcsi alapja elvárni tőletek, hogy ti is akképpen (*kuthos*) cselekedjétek, amint Krisztust követve ő is cselekedett. Ő jogosan köthette szívetekre utolsó édesanyai kívánságát: ahogy én cselekedtem, ti is akképpen cselekedjétek!

I.

Biharpüspökiben született 1926. december 3-án, második gyermekként.

– Becsületes, szorgalmas munkában mutatott neki példát gyakran távollévő, mozdonyfüttő édesapja, a veteményeskertben és a kis földjükön dolgozó édesanyja úgy, ahogy Isten rendelte. „Orcád veritékével egyed a te kenyeredet...” Neked is ezt rendelte!

– Testvéri szeretetre nevelték. Sándor bátyja még 1945-ben Ausztráliába emigrált, s csak 44 év múlva tért haza, akkor is csak egy rövid látogatásra. Négy évtizedes várakozás után végre ismét láthatta azt, akiért annyit imádkozott, és akit éjjel-nappal várt. Ezért volt 1989 az öröm, a viszontlátás éve. Isten hazahozta a testvérét. Utána visszatért a távoli kontinensre, s többé már nem jött haza. Őt is magához szólította Isten, még 1998-ban. Ausztráliából most valami más érkezett a konyári temetőbe: egy koszorú, Sándor bátyja családjának koszorúja. Ezt a testvért váró, testvéréért imádkozó áldozatos szeretetet kötötte három fia lelkére. Milyen szép lehetett valamikor közöttetek is ez a szeretet! Emlékeztek, amikor az egy szem cukorkát háromfelé osztottátok? Isten őt is és titeket is ezzel a mindent megosztó, áldozatos szeretettel szeretett, amikor Szent Fiát érettetek is a keresztre adta. „Mert nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” Ebben a másokért életét adó szeretetben Krisztus legyen a ti példaképeitek, mint egykor édesanyátok, nagymamátok életében.

– *Hazaszeretetre nevelték.* Trianon után már hat év telt el, s az elszakított területeken élő magyarság sóvárogva tekintett nyugat felé, a szomszédban húzódó magyar határ felé. Biharpüspökiből is arra tekintettek, arra, ami még megmaradt: a csonka Magyarországra. De megtanították *másfelé is tekinteni*, felfelé, az örök haza felé, melyet soha senki el nem vehet, meg nem csonkíthat, melyet Krisztus szerzett neki is és nektek is a Golgota keresztnél. 3 fia, 6 unokája, tekintsetek ne csak előre, de felfelé is, a mennyei haza irányába, ahová egykor mindannyian megérkezünk. Édesanyátok már ott van.

Ott vagy már te boldog lélek,

Hol nincsenek szenvedések,

Míg mi oda elmehetünk,

Isten veled, Isten velünk!

(*Erdélyi énekeskönyv* 110. 5. v.)

– *Istenfélelemre nevelték.* Élete hosszú útjára mély hittel indította el Isten. Ezzel érkezett Konyárra, majd innen Derecskére. „Eredj el, a te hited megtartott téged” – halljuk Jézus új életre indító szavait. Édesanyátokat is a hite tartotta meg. Asztalán a Bibliája, az ő mindennapi kenyere. A sötétben az ige az ő szövétneke. Átala maga is igazi világító lámpás lesz másoknak, nektek és nekünk világítva. Esténként kiül kicsi otthona elé, és zoltárokat énekel, s amikor lefekszik, azért is imádkozik, hogy unokájának sikerüljön a vizsgálója. Nemcsak a tudás és nemcsak a szorgalom húzódott meg sikereitek mögött, hanem édesanyátok, nagymamátok imádsága is. Ő tudta, hogy igaz az ige: „aki kér, mind kap”.

II.

„Nem jó az embernek egyedül lenni...” 1945-ben Isten fogta meg édesanyátok kezét, s helyezte édesapátok kezébe, hogy 34 esztendőn át egymásnak hűséges segítőtársai legyenek. A házasságban nem partnerek vagyunk, hanem egymás segítőtársai. Miért rendelte Isten őket egymásnak?

– *Hogy szeressék egymást!* S ők tudták, hogy a házasság olyan iskola, ahol megtanulhatja az ember a másikat boldoggá tenni. Te tudod? Édesanyátok ebben is példát mutatott nektek. A házasság fundamentuma a krisztusi szeretet. A társam akkor lesz igazán boldog, ha őt ezzel a krisztusi szeretettel, ezzel az áldozatos, hívogató, hazaváró szeretettel teszem boldoggá.

– *Hogy megbocsássonak egymásnak!* Isten nem azért rendelte őket egymásnak, hogy tartsák a haragot, hanem hogy megbocsássonak egymásnak. És ők megbocsátottak. Téged is ezért rendelt a társadnak. Amiképpen Krisztus is megbocsátott neked, akképpen kell neked is őneki megbocsátanod.

– *Hogy tenyereteken hordozzátok egymást!* Édesapátok 34 éven át mintegy a tenyerén hordozta édesanyátokat. Milyen szép emlék a gyermekek szívében! Ezt sohasem lehet elfelejteni! Voltak gondok, ideges pillanatok, eltérő vélemények, hogyne lettek volna! 34 esztendő hosszú idő. Amikor édesanyátok Biharpüspökiből Konyárra jött, egy teljesen más világba érkezett. A II. világháború éveit itt is a talpraállás nehéz esztendei követik. Most ismeri meg csak igazán a nehéz fizikai munkát, a marokszedéstől a kapálásig. És mégis, édesapátok mintha tenyerén hordozta volna édesanyátokat. Ha mi képesek vagyunk arra, hogy a tenyerünkön hordozzuk a társunkat, mennyivel inkább Isten! Erre emlékeztette Mózes is az ő népét a pusztai vándorlás idején: „Emlékezzél meg az egész útról, melyen hordozott téged az Úr.” Így hordozták egymást drága szüleitek. Mert nem avégre szerzett nekem Isten segítőtársat, hogy eltapossam, hanem hogy a tenyereimen hordozzam.

– *Hogy gondoskodjatok egymásról és vigyázzatok egymásra!* Édesanyátok Isten segítségével ebben is példát mutatott nektek. Isten nem azért szerzett neki és neked segítőtársat, hogy eltipord és elfelejtkezzél róla. Engedelmeskedj annak, aki neki is és neked is ezt üzeni: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett.” Óvni, félteni, kezét fogni, átölelni, s ha elesik, felemelni! Mert nem jó az embernek egyedül lenni! Jaj pedig az egyedül valóknak, ha elesik és nincs, aki őt felemelje. Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogy nem az egyiknek. Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát, mondja a prédikátor.

– *Hogy kitartsanak egymás mellett!* 34 éven át egymásért és egymás mellett. 1945-ben azt fogadták, hogy tűrnek egymásnak. A krisztusi szeretet hosszútűró. 1943-ban azt fogadták, hogy a szenvedés terhét együtt hordozzák. Ők a Krisztus szenvedéséből is kivették részüket, amikor nyíltan és félelem nélkül hordozták évtizedekig szenvedő egyházunk terhét, a Krisztus keresztjét. A Krisztus egyházában semmilyen körülmények között sem hagyjuk el egymást, hiszen Isten nem azért rendelt minket egymásnak, hogy cserbenhagyjuk egymást, hanem hogy kitartsunk egymás mellett. Édesanyátok ebben is példát mutatott. A krisztusi élet ezt a példát mutatja azoknak, akikkel őt megajándékozta Isten.

III.

Mind jó, amit Isten téssen: ha oly pohárt innék is...

A keserű poharat Krisztus is kiitta. Édesanyátok is kiitta! Nektek is ki kell innotok! Mondd te is: „Atyám, legyen a te akaratod szerint!” Édesanyátok ebben is példát mutatott.

– *28 éve özvegy!* Ugye, nem jó az embernek egyedül lenni? Isten ezt a keserű poharat egyszer neked is oda fogja nyújtani.

– *Combnyaktörést szenved.* Emiatt mozgáskorlátozott és nehezen jár. Szerencse, hogy a derecskei templom és Derecskén élő fia és családja közel van. Egyre ritkábban teszi be maga mögött otthona kapuját. 6. éve, hogy gondját viselik. Október óta súlyos beteg. És mindezek dacára szüntelenül ezt ismétletgeti: *Nekem olyan jó!* Mert ő hittel vallja: Mind jó, amit Isten tész: ha oly pohárt innék is...! Türelemmel és belső nyugalommal, arcán mosollyal viseli az özvegység és a betegség keresztjét. Hiszen az Úr adta, az Úr vette, áldott legyen az Ő szent neve!

– *Egyedül van,* és még sincs egyedül! Kopogtat Isten, ajtó nyílik, s minden nap többször is belépnek azon fia, unokái, legutóbb dédunokái. „Nem vagyok egyedül! Akkora boldogság tölt el engem enyéim között” – mondogatja. Már nincs sok hátra, és még mindig szolgál. Hogyan? A bizonyágtévők erejével: „Boldog vagyok, hálás vagyok, elégedett vagyok, Isten megsegített, szerény kis otthonomban milyen jó nekem, szeret az Isten! Ti is szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”

Így is lehet élni és Istenhez megtérni. Erre csak az képes, aki Krisztustól vette a példát. Édesanyátok tőle vette! Áldott legyen ezért Isten szent neve! Ámen.

Bevezető áhítat a Bethlen Kata Napokon 2007. nov. 23.

Ötvös József
Marosvásárhely–Vártemplom

Hit és gyógyulás

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? (Jn 11,25–26)

Olvashattam volna akár a mostani meghívóról is ezt a jézusi üzenetet, úgy gondolom, ettől szép is ez a meghívó, mert evangéliumi tanítással kezdődik. A kijelölt bibliai alapigét három részre osztottam, és ennek alapján három gondolatot szeretnék most kiemelni. Az első gondolat egy ténymegállapítás: Jézus a feltámadás és az élet; második az örök élet-halál harc megközelítése, amelyben szó szerint ott van: meghal és nem hal meg; és a kettő között, mintegy összekötő kapocs, megjelenik a hit útja: „aki hisz énbenem”

*

Az első gondolat tehát egy tény tudtul adása: „Én vagyok a feltámadás, és az élet.” Úgy gondolom, ebben a közösségben nem kell elmondani a feltámadás történetét, ezért nem a feltámadás történetére utalok, hanem csak a történelmi tényre, mert döntő dolog a világ történelmében tudni, tudomásul venni: Jézus az élet, és Jézus a feltámadás. A tudomány számtalanszor próbálta meghatározni a világ létét, az élet eredetét. Születtek is szép eszmék, logikus elgondolások, de soha senki sem mondta, és nem is mondhatta: én vagyok az élet. Ha csak Jézus mondhatja mindezt, akkor az élete eredete és vége, kezdete és célja a menny. Jézus Krisztus élete a betlehemi érkezés és a jeruzsálemi mennybemenetel között volt elérhető testközelen, de előtte és utána a menny volt az Ő élettere. Ez pedig szerintünk, keresztyének szerint magától értetődő, csakhogy sok ember

számára nem olyan egyszerű, és főleg nem olyan fontos. Az egyház küldetése és feladata, hogy ezt az emberek számára fontossá tegye. Jézus itt azt is mondja: „én vagyok a feltámadás”, és az emberek nagy része ezt el is fogadja, nem tagadja, nem is kételkedik benne, csak éppen nem tartja ezt olyan nagyon fontosnak.

Kedves testvéreim!

Észrevettétek-e, megfordítottam a sorrendet. Először az életről beszéltem és csak utána a feltámadásról. Így tűnt számomra érthetőnek, logikusnak, pedig a felolvasott igében másképpen van a sorrend: feltámadás és élet. Azt hiszem, ez is a mi bajunk, fordított sorrendben élünk, először az étellel foglalkozunk, s ha elrendeztük az életet, akkor gondolunk a feltámadásra.

Én köszönöm, hogy ezt az igét választottátok a mostani Bethlen Kata Napok mottójának, mert így tükörben láttam a sorrend fontosságát: feltámadás és élet.

E kijelölt képből Jézus az emberi tehetetlenség területén áll, a sírok között. Ott már a tudomány, az orvos nem tehet semmit, és Ő éppen ott szólítja meg a tehetetlen embert. Egy érdekes utalást olvastam e bibliai történet magyarázatánál: itt Jézus erőteljes szóval hozza emberközelbe a távoli, messzi világot, és ez a vers ennek az egyedi, másik világot idekapcsoló párbeszédnek szép mozzanata. Márta ott áll az élet-halál harc tehetetlenségénél, és megállapítja: elvesztette a testvérét, majd megszólal Jézus: nem vesztetted el, mert itt élet van és feltámadás!

*

Második gondolat egy nagy harc, vagyis élet-halál harc, hisz szó szerint benne van az élet és a halál is. Igaz, itteni tanításában még feltétellel – *ha meghal is* –, de emberi oldalról nézve mi is úgy tudjuk, az ember meghal. Legalábbis eddig azt tapasztalta a világ, így sokféle bölcsesség fogalmazódott meg erről. Én is feljegyeztem hármat.

Felénk gyakorta mondják temetőből hazafelé tartva: „porból lettünk, porrá leszünk”. Elgondolkoztam, hogy ha *csak* porból lettünk, akkor valóban porrá leszünk. A másik gyakran hallott bölcsesség így szól: „ha egyszer születünk, meg is kell hogy haljunk”. Ez már közelebb hozza hozzánk az igazságot, hiszen ha jöttünk valahonnan, akkor valahova megyünk is. Ez a népi bölcsesség azért már sejtet valamit abból, hogy az ember Istentől érkezett, s ezért oda is megy vissza.

A mostani napokkal kapcsolatosan tanultam egy új kifejezést: palliatív gondozás. Az idegen szavak szótára szerint nem végleges megoldás, csak enyhítése a nagy fájdalomnak. A kijelölt ike háttérben is felfedezhető ez a palliatív gondozás, mert az történik, hogy Jézus a meghalt Lázárt még egy időre visszaadja szomorú testvérének, még enyhít Mária és Márta fájdalmán. Ez akkor ott egy megoldás, de utána úgyszólván jön még egyszer Lázár halála. A végleges megoldást majd az jelenti, amikor eljön a nagy halál, ahol elhangzik a kereszten az „elvégeztetett”, és az a halál feltámadással fejeződik be.

Harmadik bölcsesség: „az élethez hozzátartozik a halál is”. Mindhárom bölcsességet emberi tapasztalat fogalmazta meg, és amíg ez az egész élet-halál harc emberi tapasztalaton, logikán vagy bölcsességen alapszik, addig a küzdelem kimenetele többesélyes. Bármelyik győzhet, mint a háborúban: a gyógyulás is, a halál is, az élet is, az elveszés is. Napokban szegezték nekem a kérdést: menyire aktuális 2007-ben a Biblia tanítása, és miképpen érint minket ma egy-egy jézusi történet?

Kedves résztvevők!

Csak én, évente 25–30-szor hangosan felolvasom hívő és kevésbé hívő emberek előtt a mára kijelölt evangéliumi verset, méghozzá ott, ahol a legélesebbnek tűnik az élet-halál harc – a temetőben. Ott, ahol olyan vesztesnek érzi magát a gyászoló, mert

elveszített valakit, és ott nagyon szükséges erős biztatással szólni, hisz a koporsó mellett állók általában úgy érzik: a vesztesek oldalára kerültek. Ilyenkor jön segítségemre a feltámadás nagy üzenetének jézusi szava: „aki hisz énbenem, az nem hal meg soha”

Harmadik gondolat egy kapocs, a jézusi mondat első és utolsó részét kapcsolja össze ilyen egyszerűen: „aki hisz énbenem” Egyébként a keresztyén világ legnagyobb kérdése ez: hogyan lehetek én, földi ember kapcsolatban a mennyei világgal? A mindenkori kereső ember örök nagy kérdése: hogyan kapcsolódom Istenhez? A különböző vallásfelekezetek közötti eltérés is nagyrészt abból adódik, hogy kellenek-e szentek, boldogasszonyok, jó cselekedetek, gyónások vagy metódusok.

Itt ezen a két napon a beteg emberek erősítéséről, vigasztalásáról lesz szó. A beteg ember érzi leginkább, hogy rászorul másra, kellene neki valamilyen segítség. Ezért olyan nagy esély, lehetőség a hit, mert a hitem összekapcsol a megoldással.

Van egy élet-halál harc, egy földi küzdelem, és van élet-feltámadás, mint mennyei valóság. Ott áll Márta a kettő között: Lázárt legyőzte a halál ereje, és az élet vesztes lett. És ott áll Jézus, aki így szól: élet vagyok és feltámadás itt, a halál birodalmában. Ha hiszi mindezt Márta, ha hiszed, akkor van megoldás, még ebből a kézzelfogható halálvilágból is át lehet menni az életvilágba. Mindez azonban csak egyetlen úton érhető el: a hit útján. Ez az út kapcsolja össze az élet-halál harcú földet az élet-feltámadás győzelmes mennyével.

Lehet, hogy száraz, elméleti volt ennek a nagyon életteljes ige üzenetének átadása, de olyan nagy ügy, olyan fontos dolog, hogy csak rövid mondatokkal mertem fogalmazni. Én is így értettem meg ebből az igéből, hogy a hit kapcsolat, általmenetel a földi élet-halál harcból a mennyei örök élet ajándékába.

A lapot alapította: D. dr. Csiha Kálmán és Nagy László
Főszerkesztő: Jenei Tamás
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa
40079 Cluj/Kolozsvár, str. I. C. Brătianu/Király u. 51.
Tel: 0264-592453; Fax: 0264-595104; Email: belmisszio@reformatus.ro
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

Készült a Református Egyház Misztótfalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Tonk István
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Olvasószerkesztő: Salamon Emese
Számítógépes szedés, tördelés: Nagy Andrea
ISSN 0254-4458

Bódás János

Bűnös vagy!

Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak!

Jak 4,17

Nem loptam, nem csaltam, nem öltem,
ki mondja, hogy bűnös vagyok?
Hogy néha botlik is az ember?
Hisz nem vagyunk mi angyalok!

Lám: még a templomba is járok,
van bennem hit és szeretet,
imádkozom is, s mindig kérem
a mindennapi kenyeret.

Hát mért haragszik rám az Isten?
Az ártatlant miért veri?
Büntesse azt a sok gazembert,
akikkel a világ teli!

Így beszélsz... De felel az Isten:
ember, ne áltasd magadat!
Ki jót tehetne, s nem cselekszi,
bűnös az! És bűnös marad!

Hány sírót láttál, hány sebet?
s nem adtál vigaszt, balzsamot.
Hány éhező került utadba,
hány árva, rab és elhagyott,

mit tettél értük? Hány esengő
szemből lobog feléd a hála?
Nem terhel összetört szívek,
hit, erény, s igazság halála?

Hallgattál, mikor szólni kellett,
hagytad, hogy csaljon a hamis,
falaztál a paráznaságnak,
s parázna voltál magad is!

Látod, hogy itt dúsan arathat,
ki csak napot lop, s nem vetett,
s mások robotban halnak éhen...
Igaz vagy? Hát mért tűröd ezt?

Rohan a bűn, dúl, rombol, éget,
mért nem veted elé magad?
„Ki jót tehetne, s nem cselekszi,
bűnös az, és bűnös marad.”

Ki Istené, most nem lapulhat!
Igaz vagy? Színt kell vallanod,
s mit más suttog, a háztetőkről
kell azt néked kiáltanod.

Ne áltasd magad langy kegyesség
kéjében. Tégy, küzdj, állj ki hát
az igazságért, ha keresztre
visznek is, mint Isten Fiát!

Ezernyi vád szól ellened s te
igaz vagy?... Im, dönts el magad:
„Ki jót tehetne, s nem cselekszi,
bűnös az! És bűnös marad!